

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXXIV.

ČÍSLO 7

JÚL 2026

Sme Božie deti

Najdôležitejšie vysvedčenie - Blahorečenie - Diakoni a novokňazi
Klub výnimočných - Baránok Boží - Putovanie Slovenskom - Relax

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, 4. júna 2026

Najdôležitejšie vysvedčenie

Keď som sa v týchto dňoch prechádzal areálom našej piaristickej školy - od škôlkarov cez školákov na základnej škole až po dospievajúcich na strednej odbornej škole a gymnáziu - som vnímal obrovský ruch. Odovzdávanie kníh, lúčenie sa, smiech a očakávanie letných dní. Skončil sa ďalší školský rok. Rok plný úsilia, získavania vedomostí, ale predovšetkým vzťahov.

Ako rehoľník - piarista - si v týchto chvíľach viac ako inokedy kladiem otázku: „Čo je tým najdôležitejším vysvedčením, ktoré si naši mladí (a spolu s nimi aj my) odnášajú do dní oddychu?“ Odpoveď nachádzam v téme, ktorá nás sprevádza celým týmto obdobím: „*Sme Božie deti.*“ Nie je to len pekná fráza z katechizmu. Je to tá najhlbšia identita, ktorú nosíme vo svojom vnútri. Vo svete, ktorý od našich detí a mladých často vyžaduje dokonalý výkon, bezchybné známky a neustále porovnávanie sa s druhými, prichádza Boh s úplne iným meradlom. Hovorí nám: „*Milujem ťa nie preto, čo si dokázal, ale preto, kým si. Si moje dieťa.*“

Svätý Jozef Kalazanský, náš zakladateľ, zasvätil život výchove a vzdelávaniu detí, pretože v každom jednom z nich videl živý Boží obraz. Učil nás, že vzdelanie bez lásky a vedomie vlastnej dôstojnosti pred Bohom nestačia. Či už teda naši škôlkari urobili svoje prvé samostatné krôčiky, či žiaci základnej školy zvládli ťažké písomky, alebo naši stredoškóľáci a gymnazisti stoja na prahu dospelosti - pre Nebeského Otca zostávajú milovanými synmi a dcérami.

A to isté platí pre každého jedného z nás, dospelých. Aj my sme uprostred svojich starostí a povinností stále tými deťmi, ktoré Otec túli k sebe. K čomu nás to požíva počas dní prázdnin a dovoleniek?

Žiť v slobode: Nemusíme si Božiu lásku zaslúžiť. Prázdniny sú časom, kedy môžeme len tak „byť“ v Otcovom náručí.

Žiť vo vďačnosti: Poďakujme za uplynulý rok - za úspechy, ale aj za pády, ktoré nás niečo naučili.

Žiť v dôvere: Nech pôjdeme kamkoľvek, Otec ide s nami. Sme predsa jeho.

Prajem vám všetkým, bratia a sestry, rodičia, učitelia a najmä naši drahí žiaci a študenti, požehnaný letný čas. Vypnite mobily, stíšte sa v prírode, nájdite si čas na modlitbu a prežívajte radostnú slobodu Božích detí.

S modlitbou a požehnaním,
P. Juraj Ďurnek, SchP

Mučenícka smrť ako proroctvo víťazstva dobra nad zlom

V sobotu 6. júna 2026 sa v Brne uskutočnilo blahorečenie dvoch mladých kňazov - Jana Bulu a Václava Drbolu, ktorí zomreli v 50-tych rokoch 20. storočia mučeníckou smrťou pre vieru. Sú prvými novodobými českými mučeníkmi.

Za života sa poznali len zbežne, spojilo ich až nespravodlivé odsúdenie vo vykonštruovanom súdnom procese, v ktorom boli odsúdení na smrť a popravení. V 90-tych rokoch 20. storočia boli súdne rehabilitovaní a ich poprava bola označená za justičnú vraždu. Proces blahorečenia trval viac ako 20 rokov. V roku 2025 pápež Lev XIV. potvrdil zámer blahorečenia a od 6. júna 2026 sa celá (nielen česká) Cirkev teší z ich povýšenia na oltár.

Popoludňajšia svätá omša s blahorečením bola vyvrcholením celodenného programu na výstavisku v Brne. Doobeda bol pripravený kultúrno-duchovný program. Účastníkov pozdravil brnenský otec biskup Mons. Pavel Konzbul. Súčasťou programu bolo predstavenie blahoslavených, svedectvá, zamyslenie kňaza Josefa Prokeša, ale aj hudobné vystúpenia, predovšetkým violončelistu Petra Špačka a pesničkára Pavla Helana, ktorí zahrli i pieseň zloženú špeciálne pre túto príležitosť. Jej hlavným motívom bola biblická myšlienka apoštola Pavla, že ani smrť, ani život, ani nič iné nás nemôže odlúčiť od Božej lásky (Rim 8,38-39).

Po obednej prestávke, ktorú sme vďaka peknému počasiu mohli stráviť vonku v areáli výstaviska, nasledovala slávnostná svätá omša, ktorú celebroval kardinál Michael Czerny. Je rodákom z Brna, ale keď bol dieťa, jeho rodina emigrovala do Kanady. Je prefektom vatikánskeho Dikastéria pre službu integrálnemu ľudskému rozvoju a blízkym spolupracovníkom pápeža Leva XIV. a predtým aj pápeža Františka.

V úvode svätej omše kardinál Czerny prečítal apoštolský list pápeža Leva, ktorým dovoľuje, aby sa títo dvaja mučeníci nazývali blahoslavenými. Nasledujúci spev

Kristus - Víťaz, Kristus - Kráľ náš, Kristus - Vládca náš a Glória boli vyjadrením veľkej radosti prítomného ľudu. V homílii sa prihovoril kardinál Czerny: „Blahoslavení Ján a Václav nás vyzývajú, aby sme nepredávali pravdu za pohodlie ani sa nevyhýbali konfliktu; aby sme nevymenili vieru za súhlas druhých; aby sme si nevolili mlčanie tam, kde treba vydať svedectvo.“ Na záver citoval slová pápeža Leva XIV.: „Ich svedectvo žije ďalej ako proroctvo víťazstva dobra nad zlom.“

Po svätej omši si prítomní mohli uctiť relikvie nových blahoslavených. Jan Bula nemá telesné relikvie, nakoľko jeho telo nebolo nikdy nájdené, urna s popolom bola zlikvidovaná alebo umiestnená na neznáme miesto. V relikviári bol preto umiestnený kúsok jeho primičného ornátu. Autorom spoločného relikviára oboch mučeníkov je akademický sochár Otmar Oliva, pre ktorého malo toto dielo hlboký osobný význam, nakoľko sám bol v komunistickom väzení.

Pri odchode z areálu výstaviska dostal každý účastník portrét nových blahoslavených s modlitbou o ich príhovor a za ich svätorečenie. Okrem toho každý dostal obálku s listom od brnenského biskupa Mons. Pavla Konzbula s povzbudením k odpusteniu tam, kde je to potrebné.

Hovorí sa, že krv mučeníkov je semenom nových kresťanov. Český i slovenský národ je dodnes hlboko poznamenaný komunistickým režimom. Máme nádej, že obnova našich národov je možná a môže stáť na kresťanských základoch, na pravde, láske, odpustení a pokoji, ktorých prameňom je sám Boh. Blahoslavení Jan a Václav, orodujte za nás.

Mária Kvetová

Začali sme putovanie v Roku sv. Františka

Na sobotu 6. júna sme si naplánovali farskú púť. Keďže je Rok sv. Františka, hlavným kritériom pri výbere bol chrám patriaci do františkánskej rodiny. Výber padol na františkánsky kláštor a kostol v Beckove. Pridali sme aj hrad Beckov, neďalekú Lubinu s kontaktnou ZOO a na záver benefičný koncert Kandráčovcov, ktorý sa práve v tento deň konal na hore Butkov.

Ráno sme vyrazili smerom na Trenčín. Jeden z pátrov nás pred sv. omšou oboznámil so zaujímavou históriou nádherného starobylého chrámu, v ktorom sme sa nachádzali. Popri jeho rozprávaní sa kostol zaplnil takmer do posledného miesta. Prišli aj veriaci z neďalekého Pruského a od Bratislavy. Svätá omša sa mohla začať.

V kázni nám páter Ján Kapistránsky porozprával o živote svätého Františka, ktorý sa pre Ježiša zriekol všetkého bohatstva. Miloval Krista celým srdcom, a tak získal srdcia mnohých pre lásku k Bohu. Jeho odkaz je aj po 800 rokoch stále aktuálny.

Po svätej omši nás pátri pozvali na bohaté agapé. Tí, ktorí sa rozhodli navštíviť hrad Beckov, sa po krátkom občerstvení

pobrali na hrad, ostatní si v tieni plátených prístreškov mohli vychutnať príjemné posedenie dlhšie.

Potom sme sa presunuli pár kilometrov ďalej do Lubiny, kde nás čakala milá rodinná farma s prítulnými zvieratkami. V nádhernom prírodnom areáli tu žije takmer stovka rôznych zvierat, z ktorých väčšinu sme mohli aj pohladkať a nakrímiť.

Na záver sme navštívili areál Sanktuária Božieho milosrdenstva vybudovaný v cementárni Ladce. Konal sa tu koncert Kandráčovcov. Tí, ktorí tu boli po prvýkrát, však dali prednosť prehliadke tohto požehnaného miesta a križovej ceste.

Ďakujeme Pánovi za nádherný deň!

Elena Cagaňová

Novokňazské požehnanie Petra Pikulíka

Hovorí sa, že za novokňazským požehnaním treba ísť, aj keby si si topánky zodral, lebo je veľmi cenné. V našom meste sme mali možnosť prijať ho 7. júna 2026 počas prímichej svätej omše Petra Pikulíka, OFM, rodáka z Prievidze známeho aj z nášho farského časopisu.

Nádherná slávnosť povzbudila všetkých prítomných. Kazateľom na sv. omši bol páter Ján Hríb, SchP. Vo svojej homílii spomenul začiatok Petrovej cesty, jeho hľadanie i stretnutie sa s Bohom.

Ako povedal, „stretnutie človeka s nekonečnom, ktoré sa ho dotýka cez všetko, čo je na tejto zemi, vo vesmíre a máme ho v najrozličnejšej forme (umenie, veda, šport), človeka privádza k pokore, ktorá neponižuje, ktorá nezraňuje. Je to pokora, ktorá ho vyzdvihuje a ukazuje mu jeho pravú dôstojnosť. Privádza ho do úžasu nad veľkou Božou majestátnosťou, dobrotou, krásou až k samotnej pravde.“ Tiež pripomenul, že „Ježišovo kňazstvo - veľký dar, nie je za odmenu.“

Na záver homílie zaznela Pieseň bez mena v podaní pátra Jána a detského speváckeho zboru Rosnička, ktorá umocnila atmosféru lásky a radosti.

Text: Elena Blašková, foto: Martin Guniš

Diecézny biskup vysvätil troch diakonov

V sobotu 13. júna 2026 v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici vysvätil banskobystrický diecézny biskup Mons. Marián Chovanec troch nových diakonov. Jedným z nich je aj Šimon Chrzaser, SchP, z Rehole piaristov, ktorý pôsobí v Prievidzi. Druhý novovysvätený diakon, Ján Mikuško z farnosti Chrenovec-Brusno, bude svoju pastoračnú prax vykonávať vo farnosti Prievidza-mesto. Tretím novým diakonom je Vojtech Kováč z farnosti Horné Hámre.

Vo svojej homílii diecézny biskup povzbudil novovysvätených diakonov v duchu liturgickej spomienky Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Pripomenul, že Máriino srdce býva zobrazované s plameňom, ktorý symbolizuje horlivosť a lásku k Bohu. Aj oni sú ako Boží služobníci pozvaní horieť pre Božie veci a s nadšením ohlasovať evanjelium. Ľalie na Máriinom srdci vyjadrujú krásu a čistotu. Noví diakoni majú svojím životom poukazovať na Božiu krásu a odrážať ju vo vernosti svojmu povolaniu i v čistote života. Napokon meč, ktorý prebodáva Máriino srdce, pripomína utrpenie. Aj oni sú pozvaní niesť kríž služby a prinášať Bohu obety spojené s ich povoláním.

Na slávnosti sa zúčastnili aj mnohí veriaci z našej farnosti. Svätú omšu spevom obohatil zbor zložený z mladších i starších členov Spoločenstva Piar a Piaristickej fraternity. Novým diakonom vyprosujeme hojné dary Ducha Svätého, aby ich služba prinášala bohaté duchovné ovocie.

Zľava Vojtech Kováč, Ján Mikuško, Mons. Marián Chovanec, Šimon Chrzaser, SchP

Text: Alojz Vlčko, foto: Peter Dolinaj

Personálne zmeny vo farnosti

Diecézny otec biskup Mons. Marián Chovanec ustanovil od 1. júla na šesťtýždňovú pastoračnú prax počas letných prázdnin pre našu farnosť dp. Jána Mikušku, ktorý pochádza z farnosti Chrenovec-Brusno.

V dekrétu sa píše, že jeho úlohou je spolupracovať s pánom farárom pri vykonávaní učiacej, posväcujúcej a riadiacej úlohy v pastoračnej starostlivosti o zverenú farnosť. Zároveň mu poprial, aby mu v pastoračnej službe pomáhalo mocné orodovanie Panny Márie a sv. Františka Xaverského.

Zároveň otec biskup ustanovil od 1. júla novokňaza vdp. Bronislava Antoša za farského vikára do farnosti Detva. Touto cestou mu chcem úprimne poďakovať za

jeho diakonskú službu, ktorú vykonával v našej farnosti. Nech ho Pán a orodovanie Panny Márie sprevádza na jeho novom pôsobisku, aby svojím slovom a službou privádzal veriacich bližšie k Ježišovi a ukazoval im cestu k spásu.

Odporúčam dp. diakona Jána a novokňaza Bronislava do vašich modlitieb, aby vytrvali v svojom povolaní a zodpovedne a s láskou vykonávali službu, ktorá im bola zverená.

Jozef Repko, farár

Keď Boh prichádza s útechou

V Prievdzi sa 13. júna 2026 v Kostole sv. Bartolomeja uskutočnilo regionálne stretnutie laického spoločenstva tešiteľov a tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho. Témou duchovnej obnovy bola Božia útecha. Svätú omšu celebroval tešiteľ páter Tomáš Prajzendanc, CCG.

Celá svätá omša bola slúžená za tam prítomných tešiteľov, ale aj za chorých, trpiacich, za kňazov a rehoľné spoločenstvá. V homílii páter Tomáš spomenul, že ľudský egoizmus môže byť i požehnaním v živote človeka. Je totiž svedectvom obrovského hladu, ktorý sa skrýva v srdci človeka. Keď má človek tento hlad, túži po Bohu.

Ak chceme žiť život, do ktorého sme boli povolani, a prestať byť egoistickí voči svetu, musíme tento egoizmus obrátiť na Boha. Vôbec nevádi, keď povieme: „Pane, ja ťa chcem len a len pre seba.“ Boh sa z toho veľmi teší. Ved' vo Sviatosti oltárnej prijímame celého Pána Ježiša – jeho dušu i telo – a vstupujeme s ním do vzťahu.

Na záver sme sa s pátrom Tomášom pomodlili krátku modlitbu: „Pane, prijímam svoj život a ďakujem ti zaň. Ty sa v ňom osláv a všetko zlé, čo som prežil, dotknuťe svojou útechou a mojím uzdravením, nech začne slúžiť Bohu. Amen.“

Text a foto: Anna Gálová ml.

Biskup Trstenský katechézou povzbudil starších

V piatok 19. júna v piaristickom kostole štartoval projekt „Dôstojnosť nepozná vek“, ktorý organizuje Fórum pre pomoc starším. V rámci tohto projektu bol do Prievdže pozvaný otec biskup František Trstenský. Predniesol katechézu s tematikou úcty k starším a po nej celebroval sv. omšu.

Katechéza sa priamo dotýkala dôstojnosti starého človeka v spoločnosti, kde sa veľa hovorí o výkone, úspechu, produktivite, efektivite; a menej sa hovorí o múdrosti, skúsenosti, trpezlivosti a dozrievaní človeka. Akoby dnešná doba nevedela, čo si počať so starobou.

Staroba v Božích očiach má tri krásne rozmery. Prvým rozmerom je pamäť, ktorá cez príbehy, skúsenosti a hodnoty zachováva v spoločnosti svoju identitu. Druhým rozmerom je blízkosť - volanie po blízkosti. Jednou z najväčších bolestí starého človeka je samota a pocit, že oňho nikto nestojí. Tretím rozmerom je nádej. Ich skúsenosť, viera a múdrosť môžu byť mostom ďalším generáciám.

V závere katechézy sa otec biskup poďakoval starším: „Ďakujem za životy, ktoré ste odovzdali, za rodiny, ktoré ste vytvárali, za vieru, ktorú ste odovzdali, za vernosť v časoch ľahkých i ťažkých, za všetko to dobro, ktoré veľakrát zostáva ukryté v každodennosti, a predsa je ovocím pre ďalšie generácie.“

Text a foto: Anna Gálová ml.

Definitívne „Tu som!“ našich novokňazov

V sobotu 20. júna 2026 sa v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici uskutočnila kňazská vysviacka. Počas slávnostnej svätej omše boli za kňazov vysvätení dvaja diakoni z našej diecézy - a obaja z nich majú spojenie s naším regiónom. Matúš Mikuško pochádza z Chrenovca-Brusna a Bronislav Antoš prežil rok v našej farnosti Prievidza-mesto ako diakon. Aj to bol dôvod, prečo sa tejto slávnosti zúčastnilo veľa ľudí z prievidskeho regiónu.

Slávnostnú svätú omšu celebroval otec biskup Marián Chovanec a koncebrovali desiatky kňazov celej diecézy. Počas slávnosti sa čítal úryvok z Evanjelia podľa Jána: „Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie.“

V homílii sa otec biskup prihovril novokňazom slovami pápeža Leva XIV. z apoštolského listu venovaného kňazom. Povzbudil ich k vernej a obetavej službe a k budovaniu troch kľúčových vzťahov v živote každého kňaza - vzťahu k autoritám, ktorými sú Boh, Cirkvi a autority v Cirkvi (biskup, nadriadený), bratského vzťahu s ostatnými kňazmi a hlbokého duchovného spoločenstva so zvereným ľuďom, teda s laikmi.

Hlavná časť kňazskej vysviacky prebiehala uprostred svätej omše. Obrad začal predstavením kandidátov. Rektor oslovil diakona menom a každý z nich odpovedal na kľúčovú otázku svojho života definitívnym: „Tu som.“ Rektor následne potvrdil, že kandidáti sú hodní prijať sviatosť kňazstva. Nasledoval ich sľub poslušnosti biskupovi a jeho nástupcom. Za diakonov sa modlilo celé prítomné spoločenstvo Litánie k všetkým svätým. Počas toho kandidáti kňazstva urobili gesto najhlbšej pokory a odovzdanosti Bohu, keď si ľahli tvárou k zemi (prostrácia).

Nasledoval samotný obrad vkladania rúk, pri ktorom biskup v tichu položil ruky na hlavu každého z nich a po ňom tento úkon zopakovali všetci prítomní kňazi. Išlo o starobylé apoštolské gesto

odovzdávania Ducha Svätého. Po ňom nasledovala konsekračná modlitba, ktorou sa z diakonov stali kňazi. Novokňazi si obliekli slávnostné rúcho, biskup im ruky pomazal krizmou a odovzdal im paténu s hostiou a kalich s vínom. Prítomní kňazi ich privítali vo svojom spoločenstve.

Svätá omša pokračovala bohoslužbou obety, kde už novokňazi koncebrovali spolu s otcom biskupom a ostatnými kňazmi. Po svätom prijímaní sa v mene novokňazov prihovril Bronislav Antoš, ktorý poďakoval Pánu Bohu za nezaslúžený dar kňazstva, predstaveným za sprevádzanie na ceste povolania, rodinám za život, podporu a lásku a celému spoločenstvu za modlitby a obety.

Na záver novokňazi udelili novokňazské požehnanie najprv svojmu svätiteľovi, čiže otcovi biskupovi, a následne aj prítomnému Božiemu ľudu. Slávnosť bola ukončená apoštolským požehnaním biskupa. Po ňom nasledovalo agapé, pri ktorom sme mohli zdieľať radosť z nových povolaní, ktorými dobrý Boh neustále obnovuje svoju Cirkvi.

V deň vysviacky sme sa dozvedeli aj to, kde budú prvé pôsobiská našich novokňazov: Bronislav Antoš bude slúžiť vo farnosti Detva a Matúš Mikuško vo farnosti Banská Bystrica - mesto. Aj naďalej ich budeme sprevádzať svojimi modlitbami. Nech sú kňazmi podľa Ježišovho srdca, nech sú obetavými pastiermi zvereného ľudu a znamením prítomnosti živého Krista aj v súčasnom svete.

Mária Kvetová
(foto na str. 35)

Deti v Malawi nebudú hladné

Viaceri naši farníci na Facebooku s napätím sledovali putovanie pána Karola Husára z Bratislavy do Santiaga de Compostela. Mnohí ste prispeli svojím milodarom, pričom Facebook nepoužívate, a preto vás bude určite zaujímať, ako to putovanie dopadlo.

Pán Karol je 70-ročný otec šiestich detí. Naučil sa vo svojom živote vážiť si chlieb a jedlo.

Rozhodol sa pomôcť deťom v chudobnej africkej krajine Malawi. Vybral si školu Mchinji Mision, ktorú navštevuje 1061 detí. Cieľom jeho výzvy bolo zabezpečiť deťom celej tejto školy obedy na celý jeden rok pod hlavičkou Mary's Meals.

Pešo z Bratislavy do Santiaga de Compostela sa dostal za 96 dní a prešiel pri tom neuveriteľných 3175 kilometrov! V priebehu tejto výzvy bolo možné prispieť na zbierkový účet a finančne podporiť školu v Malawi. Pre nasýtenie celej malawijskej školy bolo potrebných 23 342 €. Táto suma bola počas trvania výzvy prekročená a vyzbieralo sa 30 300 €. Takže bude možné poskytnúť prostredníctvom Mary's Meals obedy aj deťom v iných školách.

Pán Husár počas vyše troch mesiacov putovania toho zažil ozaj veľa a bolo by to aj na knihu. Ale ako sme mohli sledovať, nekráčať sám. Celú jeho púť bola nad ním

ochrana z neba. Či spal niekde v stane za dedinou v lese, či hľadal ubytovanie v dedinách alebo mestečkách, Pán mu vždy poslal do cesty úžasných ľudí, vždy mal kde prenocovať a nikdy nezostal hladný. Pán Husár sa rozhodol pre krásny skutok lásky. Asi málokto by chcel a mohol prejsť toľko kilometrov. Ale vykonať dobro vo forme obedov pre chudobné deti môže každý. Samozrejme, nemusíme hneď nasýtiť celú školu. Ale každý z nás môže zabezpečiť jedlo pre jedno dieťa v mieste vzdelávania na celý školský rok za 22 €! Je to jednoduché riešenie pre hladujúce deti. Rozhodnime sa ešte dnes a spoločne zmeňme svet.

Zbierkový účet (IBAN):
SK24 8330 0000 0008 1560 1560
 Viac informácií nájdete na:
www.marysmeals.sk

Elena Cagaňová, členka Klubu priateľov misií
 Foto: Karol Husár

Odpustenie hriechov - účinok Eucharistie

„Nech sú prijímajúcim na občerstvenie duše, na odpustenie hriechov, na spoločenstvo v tvojom Svätom Duchu, na uskutočnenie nebeského kráľovstva, na posilnenie dôvery v teba, nie na súd alebo odsúdenie.“

Takto znie tichá modlitba kňaza, ktorej sa momentálne venujeme. Občerstvenie duše poznáme podľa sily konať skutky lásky, prinášať ovocie Svätého Ducha. Ale čo znamená to „odpustenie hriechov“? Na to sa v dnešnej rubrike spoločne pozrieme.

Slabý alebo mŕtvy

Ako sme už skôr povedali, Eucharistia nie je odmenou pre dokonalých. Skôr je posilnením pre slabých. Kto je to ten slabý, nedokonalý? Apoštol Ján vo svojom liste píše: „*Ked' niekto vidí, že jeho brat pácha hriech, ktorý nevedie k smrti, nech prosí a Boh mu dá život, totiž tým, čo páchajú hriech, ktorý nevedie k smrti. Je aj hriech, ktorý vedie k smrti. (...) Každá nepravosť je hriechom, ale je aj hriech, ktorý nevedie k smrti.*“ (1 Jn 5,16-17)

Budem hovoriť o sebe. Každý deň vidím, aký slabý a nedokonalý som v trepezlivosti, pri modlitbe, niekedy príliš veľa a zbytočne rozprávam, lenivý bývam, v jedle som niekedy vyberavý a niekedy jem viac ako mi treba... A ruku na srdce, kto z nás je zdravý vo všetkých týchto a iných oblastiach? Ale znamená to, že je taký človek mŕtvy?

Byť živým je byť s Bohom. Byť mŕtvym je dobrovoľne a vedome sa od neho odvrátiť, t.j. spáchať ťažký hriech. A tak ako mŕtvy neprijíma potravu, tak ani po spáchaní ťažkého hriechu nemôže človek pristúpiť k prijímaniu Tela a Krvi. „*Nech teda človek skúma sám seba, a tak je*

z toho chleba a pije z kalicha.“ (1 Kor 11,29) Ak som teda slabý, no stále živý, aký účinok má na mňa prijímanie?

Odpustenie hriechov

Čo k tomuto účinku, odpustenia hriechov, Eucharistie potrebujeme? Samozrejme, byť živými (t.j. nemať ťažký hriech), ozajstnú ľútosť našich slabostí (t.j. spôsobených ľahkých hriechov) a túžbu - „*túži a zmiera moja duša po nádvoriach Pánových. Moje srdce i moje telo vznášajú sa k Bohu živému. Radšej chcem stáť na prahu domu svojho Boha ako prebývať v stanoch hriešnikov.*“ (Ž 84,3.11) Táto túžba vyjadruje to, že nechcem byť zjednotený so svojimi slabosťami, ale s Bohom.

Praktický dôsledok

V stave smrti (po našom odvrátení sa od Boha) hneď utekajme do náručia odpúšťajúcej Cirkvi, kde je nám naporúdzi sviatosť zmierenia. Tam sme Božou milosťou znova vzkriesení. No ak sme len doráňaní každodennými slabosťami, práve prijímaním pravého Chleba a jeho ohňom v nás sa zbavujeme tých, ktorí sa usilujú obsadiť trón nášho srdca („*z mesta Pánovho vyženie všetkých, čo pášu nepravosť*“), lebo Pán hovorí: „*Skazené srdce sa mi prieči, zlomyseľníka nechcem znáť.*“ (Ž 101,8.4)

Jozef Durkot, gréckokatolícky kňaz

Gréckokatolícka farnosť sv. Sedmopočetníkov pozýva na odpustovú slávnosť

Program:

24.7.2026 (piatok)	16:00	Liturgia sv. Jána Zlatoústeho
	16:45	Veľká večiereň s lítiou k sviatku sv. Sedmopočetníkov
25.7.2026 (sobota)	10:00	Archijerejská svätá liturgia sv. Jána Zlatoústeho, hlavný slúžiaci vl. Milan Lach, SJ, biskup Bratislavskej eparchie. Myrovanie. Sprievod okolo chrámu.
	12:00	Spoločný obed a posedenie (pre prihlásených)

Viac info na: www.grkatpd.sk

PRIEVIDZSKÁ PÚŤ

K NANEBOVZATEJ PANNE MÁRII

15. - 16. august 2026

SOBOTA:

16:30 Vešpery (*farský kostol*)

16:45 Slávnostný sprievod z farského kostola na *Mariánsky vršok*

17:30 Modlitba posvätného ruženca (*Mariánsky vršok*)

18:00 Svätá omša – Martin Dado, farár Čerín (*Mariánsky vršok*)

19:20 Akatist k Presvätej Bohorodičke

Jozef Durkot, správca Gréckokatolíckej farnosti

sv. Sedmopočetníkov v Prievidzi (*Mariánsky kostol*)

20:00 Godzone - evanjelizačný program (*Mariánsky vršok*)

21:15 Adorácia (*Mariánsky kostol*)

22:15 Mládežnícka svätá omša – Bronislav Antoš,
farský vikár Detva (*Mariánsky vršok*)

NEDEĽA:

7:30 Liturgia sv. Jána Zlatoústeho

Jozef Durkot, správca Gréckokatolíckej farnosti

sv. Sedmopočetníkov v Prievidzi (*Mariánsky kostol*)

9:15 Modlitba posvätného ruženca (*Mariánsky vršok*)

10:00 Slávnostná svätá omša (*Mariánsky vršok*)
doc. SSD. Blažej Štrba, PhD., biblista

15:00 Deň farnosti - športovo-oddychové popoludnie

bude ponúkať súťaže pre deti, tvorivé dielne, futbalový turnaj
miništrantov, súťaž o najchutnejší koláč, živú hudbu (Necpalanka)
i futbalový zápas mladých a dospelých (*ihrisko pri SOŠ
polytechnickej, Ul. T. Vansovej*)

**Možnosť sv. spovede: sobota 17:15 – 19:30,
nedeľa 8:30 – 9:45**

Realizované s finančnou podporou mesta Prievidza.
Realizované s finančnou podporou Trenčianskeho
samosprávneho kraja.

Ďakujeme!

Prievidza

TRENČIANSKY
SAMOSPRÁVNÝ
K · R · A · J

Novinky z piaristickej školy

Náš absolvent na Genius Olympiad

Náš absolvent Ján Jozef Liener reprezentoval Slovensko na Genius Olympiad v USA. Súťažil v kategórii Science medzi mladými talentmi z celého sveta. Hoci nezískal ocenenie, účasť na prestížnej súťaži mu priniesla cenné skúsenosti, nové poznatky a nezabudnuteľné zážitky.

Súťaž v poskytovaní prvej pomoci

Na okresnej súťaži v poskytovaní prvej pomoci našu školu reprezentovali dve družstvá - dievčatá z kvarty a zmiešané družstvo našich SOŠ-károv. Obidve sa popasovali s teoretickými zdravotníckymi vedomosťami, vedomosťami o darcovstve krvi a Červenom kríži, absolvovali poznávanie liečivých rastlín, kardiopulmonálnu resuscitáciu dospelého, juniora aj bábätka a praktické poskytovanie prvej pomoci na viacerých figurantoch. V ťažkej konkurencii obsadili dvakrát krásne druhé miesto.

Keď ťa kopne múza...

...tak sa môže podariť to, čo sa podarilo Nele Šimorovej zo sekundy. Nelka totiž napísala báseň, ktorá bola ocenená čestným uznaním v celoslovenskej literárnej súťaži Slovo 2025. Odmenou pre ňu bolo aj slávnostné odovzdávanie cien v spoločnosti takých osobností, akými sú herečka Anna Šišková, spisovateľ Dušan Dušek a básnik Ján Štrasser. Blahoželáme!

Kockovňa

Žiaci sekundy zažili skvelý deň v Kockovni v Martine. Počas exkurzie sa ponorili do sveta lego robotiky - stavali, programovali a skúšali, čo všetko ich výtvary dokážu. Nechýbala tímová spolupráca, kreativita ani nadšenie z objavovania nových vecí.

Kvartáni v Bratislave

Kroky kvartánov (= vlakové vagóny) smerovali v júni do hlavného mesta. V Bratislave sa previezli električkou, prefúkali

Ján Jozef Liener nás reprezentoval v USA

Okresná súťaž v poskytovaní 1. pomoci

Skvelý deň v Kockovni v Martine

ich na Moste SNP a vyhládke UFO, prešli sa uličkami v historickom centre popri budove SND, pozdravili Čumila a Schöne Náciho, zaspievali si pri fontáne na Hlavnom námestí a na záver preverili svoje team-buildingové schopnosti pri hre v pevnosti.

Koncoročný výlet 5.A a 5.B

V utorok 2. júna sa piatáci spolu so svojimi triednymi pani učiteľkami a pani asistentkou vybrali na koncoročný výlet. Navštívili počas neho Oravský hrad a užili si aj plavbu loďou po Oravskej priehrade. Strávili spolu príjemný čas.

Beseda so Zuzanou Wienk

Šiestaci a druháci sa zúčastnili zaujímavej besedy *Každý iný, všetci O.K.* v Hornonitrianskej knižnici. Zoznámili sa so Zuzanou Wienk, autorkou knihy Vraniak Albín, novinárkou a spoluautorkou ocenenia občianskej odvahy Biela vrana, ktoré udeľujú občianske združenie Aliancia Fair-play a Bystriny. Beseda priniesla množstvo podnetov na zamyslenie o tolerancii, rešpekte a prijímaní odlišností.

Kto je Leo?

Štvrtáci ukončili celoročný preventívny program Leo. Prostredníctvom príbehov, aktivít a spoločných diskusií sa učili rozvíjať rešpekt, empatiu a zodpovednosť. Program im pomohol lepšie porozumieť sebe aj druhým a ukázal, ako riešiť konflikty pokojne a s porozumením.

Dobrovoľníctvo v praxi

Druháci z gymnázia aj SOŠ sa zapojili do dobrovoľníckeho projektu a venovali najmenej desať hodín pomoci druhým. Pomáhali v prírode, pri práci s deťmi, na podujatiach aj v charitatívnych organizáciách. Projekt im priniesol nové skúsenosti a ukázal význam dobrovoľníctva.

Pripravili: Elena Blašková a Simona Lomnická, foto: archív školy

Kvartáni na výlete v hlavnom meste

Piatáci navštívili Oravu

Beseda v knižnici: *Každý iný, všetci O.K.*

Miesto, kde sa tvoria výnimočné priateľstvá

Predstavte si, že vás vyženú z ihriska, pretože vyzeráte trochu inak. Predstavte si posmech, ktorému nerozumiете, pretože ste nikomu neublížili. Pre mnohých ľudí s hendikepom je to každodennou realitou. Spoločnosť ich často odsudzuje pohľadom a zabúda hľadiet' srdcom. Našťastie existuje miesto, kde predsudky strácajú moc. *Klub výnimočných* v Partizánskom vytvára inkluzívne a láskavé prostredie, kde sa členovia s rôznym znevýhodnením môžu slobodne stretávať a tráviť čas. Rozprávali sme sa s jeho vedúcou, *Karin Alakšovou* (22), ktorá svoju prácu vníma ako dar a učí nás to najdôležitejšie - že všetci sme Božími deťmi.

▪ Karin, pamätám si ťa ako usmiate malé dievčatko zo saleziánskych táborov v Partizánskom. Teraz si mladá žena, pani učiteľka v škôlke. Čo stojí medzi týmito informáciami? Priblíž nám svoje rodinné zázemie či záľuby.

Už ako malá som mala rôzne záujmy. Rada som sa starala o deti a o mojich priateľstvách s výnimočnými (rozumej hendikepovanými) priateľmi vedela len moja rodina a blízki. Práve rodičom vďačím za to, ako som sa postupom času formovala a rástla aj duchovne. Sklúbili láskyplné rodinné prostredie s vierou a presne tú lásku ponúkam ďalej. Dnes robím veľa aktivít, kde sa mi to, čo dám, niekoľkonásobne vráti, či už v *Klube výnimočných*, pri učení v materskej škole alebo na kresťanských stretnutiach pre deti. Opláca sa mi to obrovskou láskou a radosťou. Všetko, čo robím, ma naplňa.

▪ Stojíš za vznikom Klubu výnimočných. Ide o voľnočasový krúžkovo-komunitný projekt určený pre mladých ľudí a deti s hendikepom. Použijem tvoje slová, „sme klub výnimočných, jasné, že sme špeciálni“. Prezradíš mi, v čom je to špeciálne; čo bolo hlavným impulzom pre založenie Klubu? Skrýva sa za výberom názvu nejaký príbeh?

Keď som sa ako malá hrávala na ihrisku s dievčatkami v okuliarech, bolo to bezprostredné detské kamarátstvo. Chvilu trvalo, kým som prišla na to, že moja najlepšia kamarátka je výnimočná vďaka Downovmu syndrómu. Videla som, že je vzhľadom iná, no moje detské čisté

vnímanie to nepotrebovalo riešiť. Bola som hrdá, že mám staršiu kamarátku. Vďaka nej som sa dostala medzi ostatných výnimočných. Špeciálnosť spočívala v tom, že od začiatku sme si vytvorili pekné vzťahy a priateľstvá. S nástupom na strednú školu sa kontakt obmedzil. Hľadala som možnosť stretávať sa pravidelne - a vznikol nápad vytvoriť krúžok s oveľa hlbšou hodnotou.

▪ Prečo si sa prioritne zamerala na tento typ výnimočnosti a inakosti? Viem totiž, že tvoja pomoc sa nekončí len pri Klube - venuješ sa aj opatrovaniu detí, seniorov, si dobrovoľníčka v nemocnici. Akým spôsobom ti tieto skúsenosti pomáhajú s vedením Klubu výnimočných? Prečo? Často sme práve my prví, kto poukáže prstom na nejakú inakosť. Vďaka mnohým skúsenostiam si uvedomujem, že Pán Boh si nevyberá dokonalých. Cítim, že ma vedie venovať sa im v čo najväčšej miere. Dal mi všetko potrebné bez toho, aby som sa o to snažila. Mám túžbu byť ich kamarátkou. Prečo by mali byť „menej“

ako ostatní? Naučila som sa vnímať to, ako žijú, ako to niekedy majú s ľuďmi náročne a povzbudiť ich, že sú úžasní takí, akí sú. Každý ma nejaký dar, čo môže odovzdať. Ja som vo veku, keď sa priúčam. Nechodím k nim, aby som sa hrala na šéfa. Len sa snažím, aby sa cítili pochopení, prijatí a vnímali, že o nich má niekto záujem.

▪ **Koľko členov má Klub a o aké typy znevýhodnenia či hendikepu ide?**

V Klube je nás osem. Priznávam, že som nikdy detailne nezistovala, kto a aký presne má typ hendikepu. Ani to nemám v pláne. No ide o mentálne postihnutie, či už autizmus, detskú mozgovú obrnu alebo Downov syndróm. Väčšinou je diagnóza prepojená aj s inými znevýhodneniami, ako sú problémy so srdcom alebo kvadruplégiou (časťtočným ochrnutím končatín).

▪ **Skúsenosti a prežívanie členov Klubu približuješ aj vo videách na internete. Napríklad boľavé zážitky tvojej priateľky s Downovým syndrómom, ktorú vyhnali z ihriska s odôvodnením, že je „postih“. Ako Klub pomáha hendikepovaným vyrovnat' sa s diskrimináciou? Dá sa to „zjemniť“?**

To video sa stalo veľmi známym. Zdieľali ho mnohí ľudia a má cez milión pozretí. V skutočnosti sme ani nemali chuť ho točiť. Vraveli sme si - načo? Takéto prejavy správania sa dejú stále. Po jeho zverejnení však bolo v komentároch ukrytého aj veľa dobra. Nemyslím si, že dokážeme myslenie ľudí zmeniť, no môžeme ukázať, že aj ľudia s hendikepom sú takí, akí sme my. Snívajú, túžia.

No za tie roky, žiaľ, majú v sebe vybudovaný istý typ obrany. Pre nich je bežné, že na nich niekto pozerá, že im cudzí povedia niečo nepekne alebo že ich ľudia ignorujú. Toto sa deje často a v Klube sa učíme jednu vec - odpustiť. Nezameriavam sa a nehodnotím ľudí, ktorí to robia; zameriavam sa na týchto priateľov, ktorým je ubližované. Učíme sa, že Boh všetko vidí aj odmení. Je dôležitejšie tešiť sa a mať radosť z toho, čo prichádza. Toto nám veľ-

mi pomáha ostávať v nádeji, že ľudia sú dobrí; a že aj tí, čo boli na nich nepríjemní, sa to možno raz naučia.

▪ **Prečo podľa teba ľudia stále súdia pohľadom a nie srdcom?**

Naša spoločnosť je tak nastavená - odsúdiť z prvého pohľadu. Podľa štýlu oblečenia, výzoru či váhy. Žijeme uponáhľane. Kto sa s niečím podobným nestretol, nemá šancu vidieť ani nevie hľadať krásu ukrytú v srdciach. No aj ľudia s hendikepom majú v sebe veľa pekného, veľa talentov a môžu byť dokonca vzorom. Pracujem s ľuďmi, často to vnímam už u detí v škôlke. No zároveň dúfam, že keď to vedia pochopiť škôlkari, naučia sa to chápať aj dospelí - že každý človek môže byť prínosom.

▪ **Z vašich klubových videí srší tvorivosť, nápaditosť, aj kopa smiechu. Nechýbajú hry v angličtine, tanec, poznávanie vlajok. Podľa čoho volíš obsah a prispôbujeteš aktivity?**

Nerobím si veľké plány. Vždy sa pripravujem podľa nálady. S priateľmi z Klubu som v kontakte, aj keď nemáme krúžok. Snažím sa prispôbiť tomu, čo prežívame. Záleží od atmosféry aj od ich aktuálnych potrieb. Niekedy by sa iba rozprávali, inokedy im do reči nie je.

Fungujeme ako mnohí mladí ľudia. Radi hrávame hry, pozeráme fotky, snívame veľké sny. Stane sa, že s deťmi v škôlke mám peknú aktivitu a chcem sa o ňu podeliť aj s priateľmi v Klube; vtedy tvoríme. Milujú tanec, spev, divadlá, ani to teda nesmie chýbať. Je to veľmi rôznorodé a živé.

▪ **V Klube výnimočných sa nevyhýbate kresťanskému základu, naopak, staviate na hodnotách a viere. Hráte spolu aj oživené biblické príbehy. Dá sa rozoberať Sväté písmo s výnimočnými?**

Samozrejme, že dá! Niekedy si ho čítame a hľadáme verš, ktorý sa nám hodí do našich aktuálnych prežívaní, alebo si ho vopred nájdeme a čerpáme z neho celé stretnutie. Zaujímajú ich životy svätých a prepájame s tým, čo to znamená v našich životoch. Oni chápu veľmi jedinečne,

a zažívam s nimi naozaj vzácne chvíle. Nedávno som bola v dome blahoslavennej Anky Kolesárovej. Rozprávala som im o jej živote, o téme čistoty a bolo to krásne stretko. Na to ďalšie prišli sami od seba s jej vytlačенou fotkou a modlitbou. Páči sa mi, že všetko, čo „preberáme“, následne žijú aj doma.

▪ **Spolupracuješ aj s bohoslovcami z kňazského seminára. Ako prišlo k tejto milej, no predsa trochu nezvyčajnej spojitosti? Čo všetko ste už pre členov Klubu spoločne pripravili?**

Bohoslovci sú taká malá súčasť nášho Klubu. (Úsmev.) Odkedy sa obe strany vzájomne poznajú, snád' ani nebolo stretko, kde by bohoslovci neboli spomenutí minimálne 10-krát.

Bolo obdobie, keď sa moji výnimoční priatelia báli ísť do kostola a mali strach z kňazov, pretože si mysleli, že ich nemajú radi. Nie všetky skúsenosti totiž mali pekné. Nevedela som, ako by bolo možné to vyriešiť, a Boh mi vtedy poslal do cesty bohoslovcov. Cez nich moji priatelia pochopili, že ich má niekto rád. Stali sa im dobrými kamarátmi, pri ktorých sa neboja rozprávať. Pred Vianocami im zahrali Mikuláša volajúceho z neba. Neskôr nás boli navštíviť, potom my ich - a zažili sme krásny výlet v Nitre. Ukázali nám seminár a spoločne sme sa modlili. Boli sme pozvaní aj na diakonskú vysviacku. Je pre nás požehnaním stretávať sa s bohoslovcami, vždy je to veľmi obohacujúce. Spoločne sa veľa nasmejeme. Práve pri bohoslovcoch cítia prijatie.

▪ **Cez rôzne „pouličné reportáže“ nastavuješ zrkadlo tomu, ako spoločnosť vníma inakosť. Hrdo hovoríš, že tvoji výnimoční priatelia sú obohatením. V čom vidíš ich najväčšiu silu inšpirovať? Ľudia by sa od nich mali učiť vyžarovať dobro, úprimnosť a vďačnosť za maličkosť. Práve cez sociálne siete sa snažíme ukázať, že priateľstvo nerobí rozdiely, hoci sme každý iný. Vďaka sociálnym sieťam sme sa stali známejšími, no s tým prichádza**

zodpovednosť, čo priniest' a ukázať ľuďom. Záleží nám na autenticite. Nie sme influenceri, sme obyčajní ľudia. A chceme inšpirovať ostatných, aby sa nehanbili za to, akí sú. Všetci sme od Boha. On tvorí všetko na svoj obraz, nik by teda nemal mať strach skrývať, kým je.

▪ **Keď som t'a pripravovala na birmovku, o svojich priateľoch si nadšene rozprávala. Už vtedy sa mi páčilo tvoje vyznanie: „Boh ma obdaril kamarátmi, ktorí sú výnimoční. Som vďačná, že ich môžem viesť, verím, že k dobru. Učia ma zastaviť sa, len tak byť, rozprávať sa.“ Bola niekedy situácia, kedy si sa za priateľstvo s nimi hanbila?**

Ale áno, určite také chvíle boli. Priznám sa, že niekedy s tým bojujem aj teraz. Často ma prepadajú obavy, že ľudia ma budú tiež vidieť ako postihnutú. Nemám rada vety typu: „Zapadáš medzi nich.“ No potom si poviem, že sa niet za čo hanbiť. A snažím sa pohotovo reagovať: „Presne o to mi ide, aby sme vzájomne zapadli.“ Usilujem sa pracovať na tom, aby mi nenapadali myšlienky, že sa za nich hanbím, ale aby som bola hrdá na to, že ich mám. Sú bohatstvom. O túto radosť sa treba deliť.

▪ **Za čo sú ľudia s hendikepom vďační?** Jednoducho povedané, za všetko. Už som spomínala výlet do Nitry asi pred pol rokom - a stále za to ďakujú. Bolo to pre nich jedinečné, niekam vyraziť. Pre nás „obyčajných“ asi nič nezvyčajné, že? Pre nich nie. Oni nemôžu len tak, kedy sa im zachce, niekam vybehnúť. Aj toto je dobré si uvedomiť, za čo všetko môžeme byť vďační my. Sú vďační za úplne obyčajné veci, napríklad keď môžu ísť so mnou v nedeľu do kostola alebo keď chlapi môžu ministrovať. Čo však prekvapuje aj mňa, sú vďační aj za to, keď môžu mamke pomôcť s umývaním riadu, presunúť dedka do vozíka a za ďalšie činnosti, pri ktorých by sme my, zdraví, už dávno frflali.

▪ **Stratila si kvôli inakosti svojich výnimočných priateľov z Klubu niekoho aj z tých „normálnych“?**

Mám priateľov, ktorí berú výnimočných ako svoju súčasť. Pamätám si oslavy narodenín, kamarátka s Downovým syndrómom, Miška, na žiadnej nechýbala. Viem však, že som najviac času trávil s ňou a na mojich zdravých kamarátov nebol priestor. Predtým som to delila, buď s ňou, alebo s nimi. Dnes je úplne bežné, že prídem za mojimi zdravými kamarátmi aj s výnimočnými. Väčšinou sú to mladí veriaci ľudia s pochopením. Nesmierne si ich vážim a ďakujem Bohu, že aj ja sa cítim prijato.

▪ **Ako vnímaš poslanie Klubu, plány, ciele do budúcnosti?**

Stále vravím, že je to v Božích rukách. Sme iba voľnočasový krúžok, častokrát ho musím kvôli práci vynechávať, preto nemám vízie do budúcnosti. Beriem to ako krásne strávený voľný čas, kde môžeme spoločne rásť vo viere. Nikdy som neplánovala, že budem niečo takéto robiť a ani teraz nechcem mať vízie, ako by to mohlo byť. Pán Boh sa postará. (Úsmev.) Moji priatelia z Klubu sú tí najvernejší ľudia, akých môžem mať. Ak naše priateľstvá prinášajú aj rozvoj sociálnych kontaktov, prípadne zvyšujú povedomie o rešpekte, ohľaduplnosti, tak je to nádhernou pridanou hodnotou.

▪ **Čo by si odkázala všetkým, ktorí sa na inakosť stále pozerajú s predsudkami alebo ľútosťou?**

Že prichádzajú o veľa. Možno sami sa necítia byť súčasťou niečoho pekného. Práve všetkým mat' v živote ľudí, pri ktorých nájdeme prijatie. Medzi takými sa treba pohybovať. Nehľadať slávu ani uznanie, ale robiť veci potichu a s Bohom. Vtedy sa dá prísť na to, že život je krásny. Načo sa

zameriavať na druhých a súdiť ich pohľadom? Prečo toho človeka radšej bližšie nepoznať? Nevidíme predsudky ani ľútosť, to nepomôže nikomu. Iba to viac zneistí. Chceme vidieť krásu aj v inakosti, lebo nie je hanbou. No je výzvou naučiť sa s ňou žiť. Oni vedia, že nie sú ako ostatní, no i tak si život vedia užiť v radosti, vd'ačnosti. Lebo všetci sme Božími deťmi.

Janka Lajčáková

Foto: archív Karin Alakšovej

Karin Alakšová sa narodila 28. mája 2004 v Partizánskom. Po základnej škole v Partizánskom študovala na Súkromnej strednej odbornej škole pedagogickej v Topolčanoch. Popri zamestnaní a povolani pani učiteľky v materskej škôlke sa venuje aj opatrovaniu detí, seniorov s Alzheimerom, cukrovkou či obmedzenou mobilitou. Je animátorkou a pôsobí tiež ako dobrovoľníčka v nemocnici. Svoj čas venuje najmä Klubu výnimočných, predtým pod názvom Klub iných. Ide o voľnočasový krúžkovo-komunitný projekt určený pre mladých ľudí a deti s hendikepom. Jej veľkou záľubou sú knihy a rada chodíeva do prírody.

Boh miluje aj mňa

Téma tohto čísla Bartolomeja nás privádza k jednej z najhlbších právd kresťanského života: nie sme pred Bohom cudzinci, ani iba jeho služobníci, ale synovia a dcéry nebeského Otca. Svätý Pavol v Liste Rimanom píše, že Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti. Táto pravda môže nanovo usporiadať náš pohľad na seba, na Boha i na bežný život.

Keď povieme dieťa

Keď sa povie dieťa alebo detstvo, každému sa môže vybaviť niečo iné. Niektomu si spomenie na krásne chvíle, na domov, prijatie, bezpečie, na ľudí, pri ktorých sa nemusel báť byť sebou. Inému sa môžu vybaviť aj ťažšie spomienky, zranenia, neistota, chvíle, v ktorých musel prisko-ro dospieť. A keď povieme o niekom, že je detský, nemusíme myslieť vždy to isté. Niekedy tým myslíme nevinnosť, úprimnosť, pravdivosť, čistotu pohľadu. Inokedy nezrelosť, nezodpovednosť, akúsi vnútornú nevypselosť. Vidíme teda, že slovo dieťa má viacero vrstiev. Preto je dôležité položiť si otázku: *Čo tým myslí Božie slovo, keď hovorí, že sme Božie deti?*

Nie otroci, ale synovia a dcéry

Svätý apoštol Pavol v ôsmej kapitole Listu Rimanom hovorí silné slová. „*Neprijali sme ducha otroctva, aby sme sa museli báť, ale Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče.*“ (porov. Rim 8, 15) Pavol týmto pomenúva našu identitu. Kresťan nie je človek, ktorý si musí Božiu lásku zaslúžiť, odpracovať alebo dokázať. Kresťan je človek, ktorý bol v Kristovi prijatý. Je synom. Je dcérou. A toto je dôležité, lebo od toho sa odvíja náš duchovný život. Ak zabudneme, že sme deti Otca, veľmi ľahko začneme žiť buď zo strachu, alebo z výkonu.

Krst ako začiatok novej identity

Za rok v Prievidzi ste si mnohí možno všimli, že téma Božieho detstva, Božieho synovstva a dcérstva patrí medzi témy, ku ktorým som sa pravidelne vracal. Nie preto, že by to bola iba pekná fráza, ktorá sa

mi hodila do kázní, ale preto, že ju vnímam ako základ nášho kresťanského života.

Už v deň nášho krstu nad nami zazneli slová, ktoré zazneli nad Pánom Ježišom pri Jordáne: „*Toto je môj milovaný Syn.*“ Nad každým z nás Boh vyslovil niečo veľmi osobné: ty si môj milovaný syn, ty si moja milovaná dcéra. Krst teda nie je iba zápis v matrike ani rodinná slávnosť. Je to začiatok novej identity, vstup do života s Bohom.

Božie detstvo nie je infantilnosť

Je dôležité povedať aj to, čo neznamená byť Božím dieťaťom. Neznamená zostať nedospelý, nezodpovedný, naivný alebo pasívny. Pán Ježiš nás nevolá k infantilnosti, ale k dôvere. Božie dieťa nie je človek, ktorý pred životom uteká, ale človek, ktorý život nesie s vedomím, že nie je sám. Vie, komu patrí. Vie, odkiaľ vychádza jeho dôstojnosť. Vie, že nemusí stále dokazovať svoju hodnotu pred Bohom ani pred ľuďmi. A práve toto oslobodzuje. Lebo mnohí žijeme v napätí, že musíme byť výkonní, užitoční, dokonalí, silní. Lenže Otec nás nemiluje až vtedy, keď všetko zvládneme. On nás miluje ako deti a z tejto lásky nás vychováva k zrelosti.

Sloboda a sláva Božích detí

Pavol ide ešte ďalej. Hovorí, že celé stvorenie očakáva, kedy sa zjaví sláva Božích detí, a že aj ono bude vyslobodené z poroby skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí. Božie detstvo nie je uzavreté iba do súkromnej zbožnosti. Má dosah na náš život. Na to, ako sa správame k ľuďom, ako nesieme povinnosti, ako sa staráme o vzťahy, o pokoj v rodine,

o vnútro, o svet okolo nás. Sloboda Božích detí neznamená robiť si, čo chceme. Znamená učiť sa žiť tak, ako žije Kristus: v dôvere k Otcovi a v láske k blížnym.

Prijat', že som milovaný

Možno práve prijat' túto pravdu je pre mnohých najväčším zápasom v ich osobnom duchovnom živote. Nie uverit' všeobecne, že Boh miluje ľudí, ale uverit' osobne: Boh miluje aj mňa. S mojou minulosťou, povahou, slabosťami, pádmami, otázkami aj túžbami.

Božie detstvo neznamená, že Boh prehlíada náš hriech alebo že všetko je v poriadku. Znamená, že Boh nás neopúšťa ani v pravde o nás. Otec nás nechce ponížiť, ale uzdraviť. Nechce nás zahanbiť, ale priviesť k životu. Preto môže kresťan stáť pred Bohom pravdivo. Nemusí sa skrývať. Môže povedať: „Otče, tu som. Taký, aký som. A uč ma žiť ako svojho syna, ako svoju dcéru.“

Každodenný životný štýl Božieho dieťaťa
Ako sa to dá žiť prakticky? Možno veľmi jednoducho. Ráno nezačať hneď zoznamom povinností, ale krátkou modlitbou: „Otče, dnes chcem žiť ako tvoje dieťa.“ Počas dňa si pripomenúť, že moja hodno-

ta nestojí na tom, koľko som stihol ani čo si kto myslí. Vo vzťahoch sa učiť dôvere, trpezlivosti a pravdivosti. Pri zlyhaní neutieť od Boha, ale vrátiť sa k nemu. A večer sa spýtať: „Kde som dnes žil zo strachu a kde som žil zo synovskej dôvery?“ Sme Božie deti. Nie preto, že sme bezchybní. Nie preto, že máme všetko vyriešené. Ale preto, že Otec nás v Kristovi prijal a Duch Svätý v nás túto pravdu dovedčuje. A keď jej dovolíme preniknúť do nášho srdca, začne sa meniť náš pohľad na seba, na druhých i na celý život. To je dar, cesta, nový život.

Milovaní, táto hlavná téma je zároveň poslednou, ktorú do nášho farského časopisu Bartolomej píšem. Preto by som bol rád, keby zostala aj ako môj osobný odkaz pre farnosť a pre ľudí v Prievidzi: aby sme vedeli a nanovo uverili, že sme Bohom bezpodmienečne milovaní ako jeho synovia a dcéry. Bolo mi nesmiernou ctou celý tento rok prispievať svojou troškou ku krásnemu dielu redakcie nášho farského časopisu Bartolomej. Ďakujem za vás a zo srdca vám žehnám.

Text: Bronislav Antoš, novokňaz
Foto: Mária Melicherčíková

...tri otázky pre novokňaza Bronislava Antoša, ktorý u nás pôsobil ako diakon

S blížiacim sa záverom školského roka sa naša farnosť lúčila s diakonom, teraz už novokňazom Bronislavom Antošom. Pri tejto príležitosti sme mu položili pár otázok.

1

Čo vás počas služby v našej farnosti najviac duchovne posunulo alebo prekvapilo?

Moje pôsobenie vo farnosti Prievidza-mesto trvalo jeden rok. Bolo to moje prvé pastoračné pôsobisko, takže som prichádzal s očakávaniami, otázkami, ale aj s istou zvedavosťou, ako naozaj vyzerá každodenný život farnosti.

Keď sa spätne pozerám na tento rok, myslím, že ma najviac duchovne posunula najmä každodenná príprava na kázne. Popri pohreboch, krstoch a asistencii pri uzatváraní sviatosti manželstva to bola jedna z hlavných náplní mojej pastoračnej služby. A práve táto pravidelná príprava, premýšľanie nad Božím slovom, zápasenie s textom evanjelia a hľadanie toho, čo chce Pán povedať najskôr mne a potom cez mňa aj druhým, bolo pre mňa veľmi formujúce. Znova som si uvedomil, že kázeň nie je iba text, ktorý treba pripraviť, ale je to najskôr stretnutie s Božím slovom. A ak má byť Božie slovo živé pre ľudí, musí najskôr nejako zasiahnuť toho, kto ho hlása.

Veľmi ma duchovne posunuli aj stretnutia s ľuďmi. Mnohé rozhovory, obyčajné aj hlboké, krátke aj dlhšie, plánované aj úplne nečakané. A tiež priateľstvá, ktoré počas tohto roka vznikli. V tomto som veľmi vdáčný, pretože som cez mnohých z vás mohol vidieť, že viera nie je iba niečo, čo sa učíme alebo vysvetľujeme, ale niečo, čo sa žije.

A čo ma prekvapilo? Tak trochu s úsmevom môžem povedať, že počet pohrebov. Ale okrem toho to boli naozaj najmä pozitívne prekvapenia. Prekvapilo ma napríklad, ako dlho už vychádza farský časopis Bartolomej, koľko ľudí aktívne spolupracuje na živote farnosti, koľkým ľuďom na tejto farnosti úprimne záleží a koľkí ju nesú svojou službou, časom, modlitbou a ochotou. To je vec, ktorá nie je samozrejmalá. A ja som za to veľmi vdáčný, že som to mohol aspoň na chvíľu vidieť zvnútra a byť toho súčasťou.

Bronislav Antoš prijal sviatosť kňazstva v Banskej Bystrici dňa 20. 6. 2026

2

Na ktorý moment alebo aktivity budete najradšej spomínať?

Tých vecí, na ktoré budem veľmi dlho spomínať, je naozaj veľa. A hovorím to úprimne, nie iba ako peknú frázu. Určite budem veľmi rád spomínať na Mariánsku púť, na roráty, na prípravu birmovancov a zvlášť na duchovnú obnovu, ktorú sme s nimi absolvovali v Lúčkach pri Kremnici. Bola to pre mňa pekná a silná skúsenosť, pretože pri mladých človek vždy nanovo vidí, že viera sa nedá iba odovzdať ako informácia. Treba ju sprostredkovať ako život, ako pozvanie, ako niečo, čo má zmysel aj pre ich otázky, hľadania a zápasy.

Veľmi rád budem spomínať aj na vyučovanie náboženstva na SOŠ T. Vansovej. Aj to bola pre mňa dôležitá škola. Mladí ľudia človeka rýchlo „prekuknú“, či hovorí iba pekné náboženské frázy, či hrá iba nejaké divadielko, alebo či sa naozaj snaží hovoriť pravdivo, jednoducho a zo života. A za túto skúsenosť som tiež vďačný.

S veľkou vďačnosťou budem spomínať aj na obyčajné chvíle rozhovorov s pani kostolníčkami a pánom kostolníkom, na redakčné rady Bartolomeja, na stretnutia s ľuďmi po svätých omšiach, na rozhovory na fare, v kostole, na ulici alebo hocikde inde. Mnohé z týchto chvíľ neboli veľké udalosti, ale boli veľmi ľudské. A práve také chvíle často zostávajú v srdci najdlhšie.

A osobitne chcem povedať, že budem veľmi dlho a v dobrom spomínať na našu krásnu a požehnanú spoluprácu, ale aj bratské spoločenstvo s pánom farárom Jozefom, pánom kaplánom Otom, ako aj s kňazmi nášho dekanátu. Pre mňa to nebola iba pracovná spolupráca. Bolo to aj spoločenstvo, v ktorom som mohol zakúsiť, že kňazská služba sa nežije osamote, ale v spoločenstve bratov a v službe ľuďom.

3

Čo by ste rád odkázali našim farníkom?

Chcel by som sa im predovšetkým úprimne poďakovať - za prijatie, za modlitby, za povzbudenie, za dôveru, za rozhovory, za úsmevy, za trpezlivosť, ale aj za všetko, čím ste ma počas tohto roka sprevádzali. Moje pôsobenie v Prievidzi bolo síce krátke, ale v mojom živote zanechalo veľmi hlbokú stopu.

Chcel by som vám odkázať, aby ste si ešte viac uvedomili, aká krásna a požehnaná je farnosť Prievidza-mesto. Možno človek keď je niekde doma, niektoré veci časom zvykne brať ako samozrejmosť. Ale ja ako ten, ktorý som prišiel zvonka a mohol som sa na túto farnosť pozrieť novými očami, som v nej videl veľa dobra. Videl som ľudí, ktorým na farnosti záleží. Ľudí, ktorí sa modlia, slúžia, pomáhajú, prichádzajú, pripravujú, organizujú, upratujú, spievajú, píšú, povzbudzujú, starajú sa a nesú kus zodpovednosti za spoločný duchovný domov. A práve toto by som vám chcel povedať: vnímajte túto farnosť ako svoj duchovný domov. Nie ako cudzie miesto, nie ako inštitúciu, nie ako niečo, čo patrí iba farárovi, kaplánovi alebo niekoľkým aktívnym ľuďom. Je to vaša farnosť. Tu prijímate sviatosti, tu sa modlite, sem prinášate svoje radosti aj bolesti, tu sa rodí a posilňuje vaša viera, tu sa učíme byť Cirkvou.

A chcem vám povedať aj to, že ste krásni ľudia, Bohom milovaní a požehnaní. Mnohí z vás veľmi obohatili môj život. Možno o tom ani neviete, ale cez vašu vieru, službu, jednoduchosť, dobrotu a vernosť ste ma povzbudili viac, než by som vedel slovami vyjadriť. Za to vám zo srdca ďakujem.

Text: Anna Gálová ml., foto: Mária Melicherčíková

Za čo sa chcete poďakovať diakonovi Bronislavovi Antošovi?

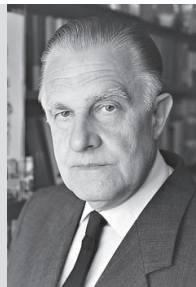
- **Mária (41 rokov):** „Ďakujem mu za jeho príklad viery, jeho myšlienky, homílie, za naše rozhovory, za to, že si našiel cestu k Prievidzi a k srdciam Prievidžanov. Verím, že sa tu cítil trochu ako doma, lebo do farského spoločenstva zapadol od prvého dňa. Veľmi inšpirujúca bola jeho láska k Eucharistickému Pánovi, k Panne Márii a k svätým. Jeho kázne obsahovali obohacujúci pohľad na biblické texty a Ježišovo učenie. Často hovoril o našej kresťanskej identite vykúpených Božích detí, ktoré môžu žiť v láske, pokoji a slobode, ktoré tento svet nemôže dať. Je jedným z mála kazateľov, ktorého myšlienky som si zapisovala. Zo srdca mu želim, aby bol kňazom podľa Ježišovho srdca. Na ničom nezáleží viac.“
- **Helenka (65 rokov):** „Zo srdca mu ďakujem za celé pôsobenie v našej farnosti, kázne plné ducha. Obohatila ma jeho horlivosť pri modlitbách, láska k Panne Márii, ochota vždy pomôcť, poradiť a radostné sprevádzanie na púťach.“
- **Oľga (68 rokov):** „Pánovi diakonovi chcem poďakovať za nádherné kázne. Keď som ho oslovila, či nechce ísť s nami do Badína na diecézne večeradlo, prisľúbil - a tam som zistila, že miluje Pannu Máriu. Tak nech ho sprevádza na jeho kňazskej službe.“
- **Ľubka (58 rokov):** „Ďakujem mu za každú homíliu i utorkové adorácie. Myslím si, že bude z neho vzácny kňaz, lebo je vzácnym človekom. Že bude láskavý spovedník, akým je i náš Pán.“
- **Juraj (51 rokov):** „Broňo ma obohatil osobným prístupom ku každému, púťavými kázňami, obetavou službou vo farnosti, a keďže nepochádzal z katolíckeho prostredia, tak aj veľkou úctou k pokladom katolíckej cirkvi a osobnému vzťahu k Panne Márii.“
- **Katka (61 rokov):** „Ďakujem mu za jeho kázne. Zasiahli ma do hĺbky duše.“
- **Elenka (52 rokov):** „Ďakujem mu za krásne, hodnotné príspevky do Bartolomeja.“
- **Magda (64 rokov):** „Ďakujem mu za dôstojné vedenie pohrebných obradov. Za jeho duchovnú podporu.“
- **Matilda (45 rokov):** „Diakon Broňo má dar reči, ktorý dostal od Pána. Jeho kázne vždy zanechajú v ľudskom srdci stopu, ktorá vedie k Bohu. A zvlášť je pre mňa obohatením pre jeho blízkosť a úctu k svätým, s ktorými má priam priateľské vzťahy a učí nás, že nebo je tak prítomné medzi nami.“
- **Majka (59 rokov):** „Ďakujem mu za múdre, výstižné a povzbudzujúce kázne. Už iba podľa nich žiť. To by bol lepší svet.“
- **Mária (61 rokov):** „Chcem sa mu poďakovať za jeho optimizmus a úsmevy. Za jeho nadšenie a radosť, ktoré cítiť z jeho služby Bohu.“
- **Ivetka (58 rokov):** „Vždy som mu osobne chcela povedať toto: Pán diakon, vaša dnešná kázeň ma veľmi oslovila a pomohla mi. Ďakujem vám za inšpiratívne kázne, ktoré si dodnes pamätám.“
- **Beátka (60 rokov):** „Vďaka za aktívnu účasť, spoločné posedenia a podnetné nápady v redakčnej rade časopisu Bartolomej! Celý rok pravidelne prispieval a obohatoval čitateľov svojimi podnetnými článkami v rubrike ‚Téma čísla‘. A vždy dodržal termín uzávierky.“
- **Anka (68 rokov):** „Mňa osobne na pánovi diakonovi upútali dve veci. Prvou je vzťah k Evanjeliu a jeho čítanie ako čítanie radostného posolstva (a hlavne záver, keď vyzdvihne posvätnú knihu, aby ju videli všetci prítomní). Druhou je Eucharistia, keď s úctou a pokorou nesie kalich zo svätostánku a následne rozdáva sv. prijímanie ľuďom. Verím, že takýto postoj si zachová i po vysviacke a po celý život kňazstva. Ďakujem Pánu Bohu, že v Prievidzi pôsobil ako diakon.“

Pripravila: Anna Gálová ml.

Spomienka z pološera

Možno ste na prelome minulého a tohto storočia stretávali na Björnsonovej ulici v Prievidzi elegantný starší manželský pár. Stredoškolská profesorka literatúry na prievidzskom gymnáziu pani Božena Krausová (Hátriková) a básnik, esejista, prekladateľ, dlhoročný redaktor a editor slovenskej i svetovej poézie, vyštudovaný evanjelický teológ Milan Kraus (28. 8. 1924 - 8. 8. 2006) preživali roky starnutia v Prievidzi.

Pozornosť vzbudzovali svojou nenápadnosťou a noblesou vzdelaných ľudí. Návštevy u nich boli vždy príjemné, mali punc výnimočnosti a duchovného zážitku.

Za majstrom som v roku 2004 zašla aj s prosbou o preklad modlitby k Panne Márii zo začiatku 19. storočia, ktorá bola súčasťou grafiky zobrazujúcej sochu gotickej Madony na hlavom oltári Mariánskeho kostola (vyšla v publikácii Matáková, Barbora: *Rímskokatolícky Kostol nanebovzatie Panny Márie na cintoríne v Prievidzi - Ikonografia*, 2003). Oba sa intenzívne zaujímali o dianie v umeleckom svete, a tak sa naše rozhovory prirodzene týkali literatúry, výstav výtvarného umenia a tvorby konkrétnych ľudí.

Mali sme veľa spoločných známych, vždy bolo o čom hovoriť. Tešili sa z každého úspechu, novej knižky, boli veľmi prajní a tolerantní voči mladším tvorcom. Často sa pýtali na Ondreja Čiliaka, Daniela Heviera (mimo chodom, Ondrej i Daniel bývali kedysi v tesnej blízkosti bytu Krausovcov). S tichým nadšením som počúvala spomínanie básnika na rodný Tisovec, na osobnosti spojené s týmto starobylým mestečkom. Zabúdali sme i k rodinným

témam, veď neboli vzdialené od literatúry. Básnikov brat Cyril Kraus (1928 - 2012) bol popredný literárny historik, manžel literárnej vedkyne a publicistky Nory Krausovej (1920 - 2009), dcéry básnika a prekladateľa Valentína Beniaka (1894 - 1973).

Už dvadsať rokov mi chýba akási lyrická askéza a ľudská jemnosť vyžarujúca z evanjelického duchovného, ktorý sa nestal farárom, lebo nevedel spievať, ako s úsmevom hovoril. Naše „rozhovory“ však pokračujú. Počúvam úsmevno-vážny text piesne Mira Žbirku *Zlomky poznania* (1988), čítam si verše (zbierky *Spevokol*, *Vychádzky do pološera*, *Ťažkosplavné more*, *Prelietavé obrazy* a iné), eseje (*Kontúry* a iné), s dojatím beriem do rúk útle knižky. V tých posledných mám milé osobné venovania a pocit ujem nesmiernu vďačnosť za vzácne spoločné chvíle.

Spisovateľ Ľubomír Feldek nazval Milana Krausa „génom nenápadnosti“. Čosi ako Braillovo písmo. To podstatné prečítame len s pokorným poznaním, trpezlivým a citlivým srdcom.

Text: Barbora Matáková

Foto: www.kastl.sk

Odchodiaci (pamiatke rodičov)

Ako po dobre vykonanej práci, / chrbát vystretý a pravidelný dych, / po ceste haditej do krajov ďalekých / spod vlastnej strechy sa vzdialili odchodiaci.

Bez dlhov, čistí, konto vyrovnané aj bilancovať schopní každodenne. / Áno, im vždy bolo prirodzené / - súsošie cnosti z pravdy vykresané. /

Pokojní, už po ničom netúžiaci, / na vyšší rozkaz odísť pripravení, kľúč odovzdaný, vchod je zatvorený / ako po dobre vykonanej práci.

Zo zbierky Trpezlivosť kvetov, 1997

Spev Baránok Boží

V našom putovaní svätou omšou sme sa naposledy zastavili pri obrade pokoja. Videli sme, že pokoj, ktorý si navzájom želáme, nie je iba ľudská zdvorilosť, ale dar vzkrieseného Krista. Bezprostredne po tomto obrade nasleduje spev Baránok Boží (Agnus Dei), ktorý nás vedie ešte hlbšie k stretnutiu s Pánom prítomným v Eucharistii.

Počas spevu Baránok Boží kňaz láme eucharistický chlieb. Toto gesto má veľmi starobylý pôvod. V prvotnej Cirkvi sa dokonca celé slávenie Eucharistie označovalo ako „lámanie chleba“ (porov. Sk 2,42). Lámanie chleba pripomína Kristovo telo vydané za nás na kríži. Jeden chlieb sa láme, aby sa oň mohli rozdeliť mnohí. Je to krásny obraz jednoty Cirkvi: hoci sme mnohí, všetci prijímame toho istého Krista.

Baránok ako obeta

Počas tohto úkonu zhromaždenie spieva alebo recituje slová: „Baránok Boží, Ty snímaš hriechy sveta, zmiluj sa nad nami.“ Pri poslednom zvolaní sa prosba mení na slová „daruj nám pokoj“. Tieto slová nie sú náhodné. Pochádzajú z evanjelia podľa Jána, kde svätý Ján Krstiteľ ukazuje na Ježiša a hovorí: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.“ (Jn 1,29)

Pre dnešného človeka nemusí byť označenie „Baránok Boží“ na prvé počutie celkom zrozumiteľné. V biblickej tradícii však baránok predstavoval obeť. Pri židovskej Veľkej noci bol obetovaný veľkonočný baránok ako pamiatka vyslobodenia z egyptského otroctva. Keď Ján Krstiteľ nazýva Ježiša Božím Baránkom, vyznáva tým, že práve Kristus je tou dokonalou obeťou, ktorá prináša oslobodenie od hriechu a večnú spásu.

Zmilovanie a pokoj

Keď teda opakujeme slová „Ty snímaš hriechy sveta“, vyjadrujeme vieru, že Ježiš prišiel zachrániť nielen jednotlivcov, ale celý svet. Prinášame mu svoje slabosti, zlyhania, bolesti i všetko, čo nás oddeľuje od Boha. Prosba o zmilovanie nie je prejavom strachu, ale dôvery. Obraciame sa na toho, ktorý nás miluje a ktorý za nás položil svoj život.

Záverečné zvolanie „daruj nám pokoj“ nadväzuje na obrad pokoja, ktorý sme práve prežili. Teraz však prosíme o pokoj, ktorý môže dať jedine Kristus. Nie iba pokoj vonkajších okolností, ale pokoj svedomia, pokoj s Bohom a pokoj s ľuďmi. Je to pokoj, ktorý pripravuje naše srdce na prijatie svätého prijímania.

Spev Baránok Boží je teda viac než len sprievodný spev počas lámania chleba. Je to modlitba viery, pokory a nádeje. Cirkev nás ním učí obrátiť pohľad na Krista, ktorý sa za nás obetoval a ktorý sa nám o chvíľu dáva za pokrm. Pred prijatím Eucharistie si uvedomujeme, kto k nám prichádza: nie hocikto, ale Boží Baránok, ktorý sníma hriechy sveta a prináša pravý pokoj.

Oto Dokoupil, kaplán

Tip pána kaplána:

Keď budeš najbližšie na svätej omši spievať alebo recitovať „Baránok Boží“, skús pri každom zvolaní vedome odovzdať Kristovi jednu konkrétnu vec zo svojho života. Pri prvom pros o zmilovanie nad svojimi slabosťami, pri druhom za svojich blízkych a pri treťom o pokoj do svojho srdca. Táto krátka modlitba môže pomôcť prežiť cestu k svätému prijímaniu oveľa osobnejšie a hlbšie.

V duchu a priateľstve

„Skrze prikázania nás Boh pripravil na priateľstvo so sebou.“ Sv. Irenej

Nehádzte svoje perly pred svine - to znamená: nedávaj tým, čo vedia len jest', to, na čo treba hľadiet'; napadlo mi pri večernej prechádzke ešte k dnešnému evanjeliu. Ďalej v ňom Ježiš hovorí, ako máme druhým robiť to, čo chceme, aby robili nám. A tiež, že do života sa vchádza cez tesnú bránu a po úzkej ceste: to sú zásady duchovného životného štýlu.

Dostal som od priateľa knihu. Je to prepis prednášok poľského kňaza Krzysztofa Grzywocza s názvom *V duchu a priateľstve* (W duchu i przyjaźni). Ježiš hovorí o hodine, v ktorej sa praví ctiteľia budú klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Priateľstvo je víno pravdy - radosť jej jasú videná vzájomne v tom druhom.

Grzywocz sa odvoláva na sv. Aelréda (1110-1167), opáta a autora knihy *O duchovnom priateľstve*. Ten rozlišuje tri druhy priateľstva: telesné, svetské a duchovné. V prvom prípade je priateľ tým, kto nasycuje moje potreby, je pre mňa akoby pokrmom. „Taký vzťah je najprv pekný, veľa sľubuje, je pohlcujúci, intenzívny, výlučný. Avšak s plynutím času, keď sa pokúša dostať k slovu hlas dospelého, čosi sa začína kaziť, objavujú sa konflikty až po možnosť rozpadu vzťahu. Tie vnútorné deti sú čoraz viac nespokojné a agresívne, pretože nedostávajú to, čo očakávali. Nikto nie je schopný uspokojiť tie detinské potreby.“

Druhý typ priateľstva, svetský, chápe tento vzťah ako prostriedok pre dosiahnutie niečoho iného. Druhý človek je pre mňa nástrojom. Konkrétne príklady si tu môžete dosadiť sami.

Len duchovné priateľstvo je priateľstvom v pravom zmysle slova. „Cieľom a plodom

priateľstva je samotné priateľstvo, všetky iné výhody v porovnaní s touto skúsenosťou,“ hovorí Aelréd z Rievaulx, „sú márne a pohrdania hodné doplnky.“ Priateľ nie je známy či kamarát. Láskou mám na spôsob nebeského Otca zahŕňať všetkých, aj nepriateľov, ale na spôsob Syna si mám priateľov starostlivo vyberať. Len vo vzácnych prípadoch vyťahni z trezoru perly.

Text a foto: Peter Pikulík, OFMConv

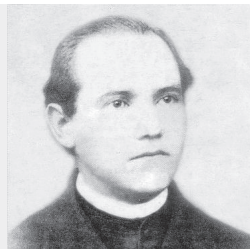

„Verný priateľ je ako mocná pevnosť, kto takého nájde, nájde si poklad. Verného priateľa nemožno kúpiť a hodnota jeho vernosti sa nedá vyvážiť zlatom a striebrom. Verný priateľ je akoby liek nesmrteľného života a tí, ktorí sa boja Pána, nájdu ho. Kto sa bojí Boha, bude mať ozaj pravé priateľstvo, lebo kto aký je, takého bude mať aj priateľa.“ (Sir 6, 14-17)

Andrej Truchlý-Sytniansky

Každá zasvätená osoba zanechá nejakú stopu na mieste, kde pôsobí. V našom meste pôsobilo veľké množstvo tých, ktorí odovzdali svoj život Bohu a službe druhým. Pripomenieme si kňaza, ktorý sa do našich dejín významne zapísal.

Andrej Truchlý-Sytniansky sa narodil vo Svätom Antone 9. novembra 1841 banskému úradníkovi Štefanovi Truchlému a jeho manželke Anne, rod. Halásovej. Kraj pod Sitnom, kde Andrej vyrastal, v ňom vzbudil vzťah k rodnej vlasti a svoje neskoršie spisovateľské meno - Sytniansky - si zvolil podľa vrchu Sitno.

Prvé miesta

Katolícku ľudovú školu navštevoval v rodnej obci. Po jej skončení študoval na piaristickom gymnáziu v Banskej Štiavnici a katolíckom gymnáziu v Banskej Bystrici. Po maturite sa prihlásil na štúdium teológie do biskupského seminára. Tu pôsobil národne orientovaný spolok *Kolo*, ktorý združoval literárne činných bohoslovcov. Truchlý sa prihlásil za člena a onedlho ho zvolili za jeho predsedu.

13. marca 1867 bol banskobystričským biskupom a predsedom Matice slovenskej Štefanom Moysesom vysvätený za kňaza. Jeho prvým kaplánskym miestom sa stal Tajov. Tu sa spolupodieľal na založení slovenského katolíckeho gymnázia v Kláštore pod Znievom (1869). Onedlho bol poslaný za kaplána do Prievidze, kde sa však dlho nezdržal. Bol preložený do Oslian. Približne o rok, v júni 1870, sa na šesť rokov opäť stal prievidzským kaplánom a prežil tu najplodnejšie obdobie svojho života.

Prínos pre Prievidzu

Prievidza bola v tom čase takmer celá katolícka. Po krátkom čase však Sytniansky zbadal, že mešťania začali napodobňovať pomadžarčených zemanov. Videl, že v domácnostiach namiesto slovenčiny

znela nemčina a maďarčina. Osud mesta mu nebol ľahostajný. V roku 1871 so svojím superiorom, prievidzským farárom Michalom Jurišom, inicioval vznik a v roku 1872 s Františkom Vítázoslavom Sasinkom a Michalom Mudroňom založil Prvú prievidzskú sporiteľňu s úmyslom naučiť Slovákov podnikat' a obchodovať. Vďaka tejto inštitúcii sa Prievidza preslávila v okolitom kraji a mnohí obyvatelia mesta a prilahlých obcí v nej našli ekonomickú pomoc.

Literárna činnosť

V tom istom roku, keď prišiel Sytniansky do Prievidze, začal Ján Kalinčiak vydávať časopis *Orol*. Truchlý sa stal spolupracovníkom redakcie a prispieval do časopisu vlastnou poéziou a prekladmi z diel ruských poetov či prozaikov. Po Kalinčiakovej smrti (16. júna 1871) prevzal Truchlý redakciu a neskôr sa stal jediným redaktorom a vydavateľom súčasne. Tak sa stal učiteľom slovenského národa a z Prievidze sa šírila slovenská vzdelanosť do celej krajiny.

V 1870 spoluinicioval vznik miestnej skupiny Spolku svätého Vojtecha a stal sa jeho okresným konateľom. Zásluhu mal aj na založení slovenského ochotníckeho divadla v Prievidzi a na miestnom piaristickom gymnáziu pôsobil ako dočasný profesor náboženstva.

Obvinený z vlastizrady

Truchlého aktivita na národnom poli bola trňom v oku nepriateľov slovenčiny. Viackrát bol obvinený či už z vlastizrady, alebo zo zanedbávania kňazských povinností.

V roku 1876 bol menovaný za kaplána do Detvy. Tu mu na podnet zvolenského župana Antona Radvanského biskup Ipolyi-Stummer zakázal redigovať časopis *Orol* a navyac ho preložil na odľahlú faru v Bacúrove, čím mu bolo znemožnené ďalej sa aktívne zúčastňovať na literárnom živote.

Začal sa venovať botanike. Jeho herbár sa v roku 1891 dostal do múzea v Martine. Posledným pôsobiskom Sytnianskeho bola Sása neďaleko Zvolena, kde 28. októbra 1916 zomrel.

Pavol Schmidt

Pamätná tabuľa osadená v roku 1924 na budove starej prievidzskej fary.
Foto: Ján Sabo

Zdroje:

PUVÁK, Marcel. 2006. *Andrej Truchlý-Sytniansky. Veľký človek nášho ľudu. Miestny odbor Matice slovenskej Prievidza*, s. 5-11.

<https://botanici.sav.sk/people/truchly-andrej.html>

Sväté omše v Prievidzi počas letných prázdnin a dovoleniek

(od 1.7. do 31.8.2026)

Kostol	Pondelok až piatok	Sobota	Nedeľa a prikázaný sviatok v deň voľna	Prikázaný sviatok v pracovný deň	Prvopiatkový týždeň Po - Pia 28.7. - 1.8.
Farský Kostol sv. Bartolomeja Prievidza - mesto www.farapd.sk	16:30	06:00 16:30	07:30 09:00 18:00	06:00 12:00 16:30	12:00 16:30
Kostol Najsvätejšej Trojice Kláštor piaristov www.piaristi.sk	6:30 Pia aj 18:30	07:00 18:30	09:30 11:00	06:30 18:30	ako počas bežného týždňa
Kostol Nanebovzatia Panny Márie cintorín	Pohreby Grkat: podľa aktuálnych oznamov	Grkat: podľa aktuálnych oznamov	08:30 gr. kat. 10:30 rím. kat.	15:45 gr. kat. 17:30 rím. kat.	
Farský Kostol sv. Terézie z Lisieux Zapotôčky www.zapotocky.sk	17:30	17:30	08:00 10:00 19:00	07:00 17:30 19:00	ako počas bežného týždňa Ut a Pia aj 7:00 So aj 8:00 Št 10:00 v ZPS

Jednotlivé časy sv. omší počas prikázaných sviatkov je potrebné si z dôvodu prípadných zmien vždy overiť aj v aktuálnych oznamoch.

Hrad Korlátka, Plavecký hrad a hradisko Kostelec

Putovanie Slovenskom

Už tradične sa s čitateľmi Bartolomeja delíme o naše zážitky z výletov po Slovensku. Nebude tomu inak ani v júlovom a augustovom čísle. Tento rok zavítame do okolia Malých Karpát.

Keď sa príroda prebudila po zime do najkrajšieho obdobia v roku, rozhodli sme sa navštíviť miesta, na ktoré sme chceli ísť už dávnejšie. Príroda Malých Karpát je krásna a výlet do tohto čarokrásneho kraja nás o tom len presvedčil.

Zrúcanina hradu Korlátka

Celý výlet je možné absolvovať autom za jeden deň. Avšak treba vyraziť skoro ráno, lebo je tu naozaj veľa toho, čo je možné navštíviť. Z Prievidze smerujeme na Trenčín a po diaľnici D1 pokračujeme až po Piešťany a tu odbočíme na Vrbové. Vo Vrbovom odbočíme na Trstín a tu následne na Jablonicu. Hneď za Jablonicou sa nachádza malá obec Cerová v ktorej odbočíme do kopcov do obce Rozbehy. V jej katastri sa vyníma zrúcanina hradu Korlátka. Na parkovisku nás hneď zaujme malá vyhládka ktorú netreba obísť - obzvlášť ak budete cestovať s deťmi, je to milé spostenie výletu. Z parkoviska je to na vyhládku asi 5 minút. Samotný hrad je vzdialený len asi 15 minút od parkoviska a ide sa naň takmer po celý čas po rovine. Hrad pochádza z 13. storočia a opustený bol v 18. storočí. Jedinečné je zachované torzo valcovitej veže, ktorá je na Slovensku raritou (väčšinou boli veže štorcového pôdorysu). Čo je však na hrade krásne, je výhľad z neho. Pred nami je

rovinatá krajina a vidíme až na Moravu. (foto 1.)

Plavecký hrad

Po tejto krátkej zastávke na tomto hrade pokračujeme autom ďalej Záhorím. Po pravej strane máme vojenský obvod a po ľavej Malé Karpaty. Prechádzame cez obce Plavecký Peter, Plavecký Mikuláš a auto odstavíme v Plaveckom Podhradí. Stúpanie v tieni prastarých bukov a vôňa rozkvitnutého medvedieho cesnaku osviežovali naše prudsie stúpanie na hrad počas slnečného dňa. Po asi 45 minútach je naša námaha odmenená dychberúcim výhľadom pred hradnej brány. Prudký zráz len podčiarkuje výšku, ktorú sme prekonalí za relatívne krátky čas.

Prehliadka hradu je trochu náročnejšia, lebo Plavecký hrad je v rekonštrukcii, ale to, čo je už zreštaurované, podčiarkuje mohutnosť tohto hradu. Tak ako aj mnohé iné hrady na uhorskom území, aj tento postavili po vpáde Mongolov na naše územie. Zanikol v polovici 17. storočia, keď ho zničili cisárske vojská pri potlačení povstalcov. (foto 2.)

Archeoskanzen

Pri návrate domov vám odporúčame neskorší obed alebo kávičku v Piešťanoch. Tu aj odbočíme na starú cestu na Trenčín.

V obci Ducové, teraz už v predhorí Považského Inovca, sa nachádza archeoskanzen Kostelec, ktorý je z tejto obce relatívne ľahko dostupný.

Kto chce byť na hradisku rýchlejšie, auto nechá na začiatku obce Hubina. Výstup je prudký, ale o 10 minút ste na mieste. Drevené palisády, impozantný vstup a tiež pozostatky rotundy vás vrátia v čase a cítite sa ako prví kresťania

na našom území. Zapadajúce slnko len umocňuje tajomnú a duchovnú atmosféru tohto miesta. Pokoj je tu citelný na každom kroku.

Tento kraj okolo Malých Karpát ukrýva ešte množstvo krás, a preto sa sem v auguste ešte vrátíme. Už teraz sa tešíme, že sa vami môžeme podeliť o zážitky z tohto kraja.

Branislav Bullo s rodinou

Muž robotníka

Žiť ako svätý Jozef

5

Práca má v živote človeka hlboký význam, ktorý presahuje iba zabezpečenie obživy. Podľa kresťanskej tradície je účasťou na Božom diele a cestou služby druhým.

Svätý Jozef je príkladom poctivého robotníka, ktorý vo vernosti, vytrvalosti a tichosti naplnil svoje poslanie. Svojou každodennou prácou vychovával Ježiša a staral sa o rodinu. Práca nie je trestom, ale darom, ktorý formuje charakter človeka. Aj v ťažkostiach a únave môže viesť k vnútornej zrelosti, ak ju konáme zodpovedne a s vedomím vyššieho zmyslu.

Skutočné otcovstvo

Svätý Jozef je predstavený ako vzor tichého, pracujúceho a zodpovedného muža. Svoj život naplnil poctivou prácou tesára, čím zabezpečoval rodinu a zároveň duchovne formoval Ježiša. Jeho mlčanie nebolo prázdne, ale plné viery, úvah a vnútorného rastu.

Jozef ukazuje, že skutočné otcovstvo spočíva v blízkosti, príklade a obete, nie len v slovách. Aj dnes je inšpiráciou v čase, keď mnohým chýba osobný vzor, ktorý vedie k zodpovednosti, láske a službe druhým.

Statočnosť

Keď sa Jozef po návrate z egyptského exilu vrátil do Nazareta, aby sa tam usadil, musel byť vo veľmi ťažkom vnútornom

rozpoložení. Mal za sebou hektické obdobie posledných rokov a teraz za nových okolností a úplne s novou rodinou usádza sa na novom mieste, uvedomujúc si svoju zodpovednosť materiálne ju zabezpečiť. Popritom sa mu z podvedomia vynárajú dramatické obrazy posledných dlhých mesiacov a nedovoľujú mu zabudnúť. Len s ťažkosťami sa dokáže sústrediť. Pravdepodobne toto rozpoloženie v ňom postupom času rozvinie jednu z jeho charakterových črt - statočnosť.

Skutočná hodnota

Svätý Jozef je pracovitý a zručný remeselník, ktorého povolanie presahovalo obyčajné tesárstvo. Bol mužom zodpovednosti, vernosti a vnútorného pokoja, ktorý svoj život zasvätil rodine i Bohu. Aj napriek náročným podmienkam a pokúšeniám zostal pevný vo svojich hodnotách. Skutočná hodnota života nespočíva v úspechu, ale v láske a obetavosti. Jozef bol príkladom tichého hrdinstva, každodennej práce a viery, ktorá dáva zmysel aj jednoduchému životu.

Z knihy *Žiť ako svätý Jozef* spracoval
Miroslav Turanský

Zostali verní aj napriek mučeniu

(Bl. Jan Bula a bl. Václav Drbola)

Hoci sa poznali len letmo a v živote sa veľakrát nestretli, sviatok budú sláviť spoločne. Českí kňazi, obeť komunistického režimu Jan Bula a Václav Drbola, boli blahorečení v sobotu 6. júna 2026. V cirkevnom kalendári si ich budeme pripomínať 17. júna.

Václav Drbola sa narodil 16. októbra 1912 v Starovičkách neďaleko Hustopeče. Rozhodol sa stať kňazom a v roku 1933 vstúpil do seminára v Brne. Za kňaza bol vysvätený v roku 1938.

Jan Bula sa narodil 24. júna 1920 v Lukove neďaleko Moravských Budejovic. Po skončení gymnaziálnych štúdií vstúpil v roku 1939 do seminára v Brne. Vo štvrtom ročníku mu - keďže to bolo obdobie 2. svetovej vojny - štúdium prerušili a poslali ho na nútené práce. Pracoval ako robotník v keramických závodoch. V roku 1944 sa mohol vrátiť k štúdiu teológie a v roku 1945 bol vysvätený za kňaza.

Oblúbení a aktívni

Prvým pôsobiskom Václava Drbolu sa stal Slavkov u Brna. Na začiatku druhej svetovej vojny bol preložený do obce Čučice a neskôr do farnosti Bučovice, kde slúžil ako kňaz 7 rokov. V roku 1950 začal spravovať farnosť Babice.

Jan Bula začal svoju kňazskú službu ako kaplán v Rokytnici nad Rokytnou. Po smrti svojho farára sa stal administrátorom tejto farnosti a začal v nej opravovať kostol. Václav bol ako kňaz známy svojou horlivosťou. Venoval sa mládeži a snažil sa pomáhať všetkým, ktorí trpeli následkami vojny. Okrem pastoračných aktivít sa venoval aj vyučovaniu náboženstva, vedeniu farského hospodárstva a začal s opravou kostolného organu. Členovia komunistickej strany ho rýchlo zaradili medzi „nebezpečné osoby“.

Jan sa taktiež aktívne venoval mládeži. Zapájal sa do aktivít katolíckej športovej organizácie Orol a bol veľmi oblúbený pre

svoju veselú a dobrosrdečnú povahu. Síce sa svojím podpisom najskôr pripojil k tzv. Katolíckej akcii, prostredníctvom ktorej chceli komunisti ovládať Cirkev, ale po zistení, čo je táto organizácia zač, svoj podpis odvolal a potvrdil vernosť svojmu biskupovi. Komunistov si „znenávilil“ tiež tým, že v kostole prečítal nimi zakázaný pastiersky list.

Stretnutie s Malým

Obom kňazom sa stalo „osudným“ stretnutie s Ladislavom Malým, pravdepodobne komunistami „nastrčenou“ osobou, ktorá im mala pomáhať kompromitovať kňazov. Bol to bývalý spolužiak Jana Bulu a na fare ho navštívil 25. februára 1951. Podobne navštívil i iných kňazov, medzi nimi tiež Václava Drbolu. Kňazom rozprával vymyslený príbeh o tom, že pražského arcibiskupa Josefa Berana oslobodil z väzenia a on ho poprosil, aby mu pred ďalšou cestou našiel nejakého spoľahlivého kňaza, ktorý by ho vyspovedal.

Obaja kňazi s poskytnutím sviatosti zmierenia síce súhlasili, ale čoskoro Malého a jeho metódy (neustále odkladanie návštevy arcibiskupa, vyzývanie k ozbrojeným akciám a sabotážam, pokus napojiť sa na miestny protikomunistický odboj) prekukli a prerušili s ním kontakt.

Onedlho oboch kňazov zatkla polícia - Jana Bulu 30. apríla 1951, Václava Drbolu 17. júna 1951. Boli podrobení neludskému mučeniu a týranu, aby režim od nich získal priznania za veci, ktoré nikdy nespáchali. A hoci už boli obaja v tom čase vo väzení, obvinili ich zo spojitosti s vražednou akciou Malého - zastrelením troch komunistických funkcionárov počas porady v babickej škole.

Vykonštruované procesy

Jan Bula bol vo vykonštruovanom súdnom procese označený za toho, kto vražednú akciu inicioval. Bol odsúdený na trest smrti pre zneužitie dôvery, ktorú mal medzi veriacimi a ktorú vraj zneužíval na podporu banditov a vrahov.

Václav Drbola podľa protokolu z výsluchu vraj ukryl ilegálnu vysielačku za stenami babickej farskej kancelárie, zúčastňoval sa na schôdkach „bandy teroristov“ a podieľal sa na výbere obetí plánovanej vraždy. Bol odsúdený na trest smrti za ve-

lezradu a navádzanie k vraždám. Popravili ho obesením 3. augusta 1951 na dvore jihlavskej väznice.

Jan Bula mal pred popravou dovolené napísať list svojim príbuzným. Vyjadroval v ňom radosť nad tým, že mohol slúžiť Pánu Bohu a že jeho služobníkom zostal až do konca. Obesili ho 20. mája 1952 na dvore jihlavskej väznice a telo spálili v krematóriu.

Odkaz života čerstvo blahorečených kňazov spočíva v ich nezlomnej viere, odvahe a vernosti aj napriek vykonštruovaným procesom a krutému mučeniu. Možno nerozumeli tomu, prečo sa ocitli v takej ťažkej situácii, no napriek tomu dôverovali Bohu vo všetkom a zostali mu verní až do konca.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: www.catholica.cz

Foto (str. 30): svetkrestanstva.postoj.sk

Foto (str. 31): Mária Kvetová - blahorečenie v Brne 6. júna 2026

Spomienka

Dňa 27. júla uplynie 12 rokov, čo si náš Pán povolal do nebeskej vlasti milovaného manžela, otecka, dedka a pradedka **Jozefa Uhrína**. S láskou a úctou na neho spomínajú manželka Marta s dcérami a rodinami.

Ahojte, milí kamaráti!

Dnes by som sa s vami chcela podeliť o jednu veľmi dôležitú a podstatnú myšlienku. Týka sa každého jedného z nás. Deje sa potichu v našich myšliach, ale ovplyvňuje naše srdce aj naše duševné zdravie.

V dnešnom svete je veľmi ľahké začať sa porovnávať. Vidíme druhých ľudí, ich úspechy, úsmevy a životy, ktoré sa zdajú byť dokonalejšie než ten náš. A potom prichádza ten tichý pocit, že nie sme dosť dobrí, dosť šikovní alebo dosť hodnotní.

Práve tu však zabúdame na niečo podstatné. Sme Božie deti. Každého z nás Boh stvoril s láskou, so zámerom a jedinečne. Neurobil chybu, keď nás vytváral. Naopak – každý z nás má svoju vlastnú hodnotu, ktorú nám nikto nemôže vziať. Keď sa začneme porovnávať, akoby sme zabúdali na túto pravdu a prestávame vidieť krásu vlastného života.

Porovnávanie môže veľmi zatažiť naše duševné zdravie. Môže v nás vyvolať smútok, neistotu, tlak a pocit, že musíme byť stále lepší a lepší, aby sme boli prijatí. No Boh nás prijíma už teraz – takých, akí sme. Nemusíme si jeho lásku zaslúžiť.

Preto vás chcem povzbudiť – bud'me k sebe láskaví. Namiesto porovnávanía sa učme vnímať svoju vlastnú cestu. Každý z nás je Božie dieťa, a to je niečo, čo robí náš život vzácnym a jedinečným.

Simonka

V júli slávi cirkev sviatok sv. Cyrila a Metoda. Cyril a Metod boli vzdelanci, ktorých na Veľkú Moravu pozval knieža Rastislav, aby pre náš národ vytvorili prvé slovanské písmo Hlaholiku. Do jazyka staroslovienciny preložili časť Biblie, liturgické knihy a právne texty. Vďaka Cyrilovi a Metodovi už ľudia rozumeli slovám bohoslužby. Týchto dvoch svätcov oslavujeme aj ako patrónov Európy. V osemsmierovke sa skrýva odpoveď, ako inak ešte oboch svätcov nazývame.

CH	E	R	U	B	Í	N	A	S	P
A	K	A	P	O	R	N	I	P	Ú
R	L	A	A	S	T	O	M	Á	Š
I	Á	T	N	O	N	O	L	P	Ť
Z	Š	I	N	Í	F	A	R	E	S
M	T	R	A	Ú	T	N	S	Ž	O
A	O	A	K	R	Á	S	A	I	N
T	R	CH	K	Y	I	T	U	Ť	R
K	B	R	A	S	V	Á	R	A	A
A	T	I	A	A	M	I	T	A	F

OSEMŠMEROVKA

Slová:

FATIMA, FARNOSŤ, FAUSTÍNA,
SERAFÍN, PANNA, PÁPEŽ, CHE-
RUBÍN, PÚŠŤ, CHARIZMA, TOMÁŠ,
ŽATVA, ŽIŤ, SVÁR, KLÁŠTOR,
MATKA, ANTON, KAPOR, SION,
KRÁSA, CHARITA, RYS

?

Hádanka:

Po stromoch sa šplhá, skočí,
hlava sa jej nezatočí.
Čo je to?

Pohni mozgom
- pre Božie deti do
100 rokov:

Ak ho máš, chceš sa oň podeliť.
Ak sa oň podelíš, tak ho nemáš.
Čo je to?

6							2
		1	4		6	3	
3	2		5		8		4
			9	4	3		
	5						1
			1	7	5		
5	6		8		1		2
		8	2		7	5	
9							1

SUDOKU

Doplň čísla tak, aby v každom stĺpci, každom riadku a každom štvorci bola číslica 1 až 9 vždy len raz.

(Riešenia nájdete na str. 34.)

Prpravila: Martina

Farská kronika od 1. júna do 28. júna 2026

Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:

Alica Kapustová
Anna Nhi Tran Tu
Sofia Šnircová
Hana Sárená
Sebastián Vrtiel
Mateo Valach

Manželstvo uzavreli:

Matúš Valo - Ingrida Jarolínová
Adam Kollár - Jana Bátorová
Samuel Kovár - Renata Szabová
Jakub Majlát - Kamila Lóšková
Martin Bobok - Martina Lešková
Lukáš Biňovský - Simona Kráľová

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Mária Moravíková, 81 r.
Helena Štefkovičová, 85 r.
Jozef Šimko, 73 r.
Lucia Baštúrová, 38 r.
Richard Luermann, 93 r.
Magdaléna Magdolenová, 93 r.
Marián Vavro, 88 r.
Peter Pekár, 74 r.
Ivan Bielický, 82 r.
Margita Kordíková, 93 r.

Správne odpovede zo str. 32 a 33:

Osemsmerovka: Solúnski bratia

Hádanka: veвериčka

Pohni mozgom: tajomstvo

Sudoku:

6	4	5	7	3	9	1	8	2
8	9	1	4	2	6	3	7	5
3	2	7	5	1	8	6	4	9
7	1	6	9	4	3	2	5	8
4	5	3	6	8	2	9	1	7
2	8	9	1	7	5	4	3	6
5	6	4	8	9	1	7	2	3
1	3	8	2	6	7	5	9	4
9	7	2	3	5	4	8	6	1

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,70 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Jozef Repko, Oto Dokoupil,
Bronislav Antoš, Jozef Durkot,
Peter Valachovič, Elena Cagáňová,
Mária Fichnová, Anna Gálová ml.,
Anežka Kútiková, Jana Lajčáková,
Mária Melicherčíková, Peter Pikulík,
Mária Suríková

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1, 2, 3 - Peter Melicherčík
str. 35 (hore) - Miroslav Šimko
str. 35 (dole), 36 - Mária Melicherčíková

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Vysviacka novokňazov - Peter Pikulík, Bronislav Antoš, Matúš Mikuško, jún 2026

Sviatosť birmovania, farský kostol v Prievidzi - 21. júna 2026 (78 birmovancov)

